Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 7. júla 2016 [1]

Vec C-449/14 P

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
proti

Európskej komisii

„Odvolanie — Štátna pomoc — Schéma pomoci v prospech RTVE — Zmena existujúcej schémy pomoci — Daňové opatrenia uložené prevádzkovateľom vysielania a telekomunikačným operátorom, ktoré predstavujú nový spôsob financovania pomoci — Existencia povinného vzťahu určenia medzi daňovými opatreniami a pomocou — Rozsah kritéria založeného na priamom vplyve príjmu z dane na výšku pomoci — Rozhodnutie Komisie, ktorým sa nový systém financovania vyhlasuje za zlučiteľný s vnútorným trhom — Napadnutie zákonnosti rozhodnutia — Zamietnutie žaloby o neplatnosť Všeobecným súdom“

I – **Úvod**

1. Prejednávaná vec vychádza z rozhodnutia Komisie 2011/1/EÚ [2], ktorým Komisia vyhlásila španielsku schému pomoci v prospech spoločnosti Corporación de Radio y Televisión Española SA (ďalej len „RTVE“), prevádzkovateľa verejnoprávneho rozhlasového a televízneho vysielania čiastočne financovaného z dane uloženej prevádzkovateľom televízneho vysielania a telekomunikačným operátorom, za zlučiteľnú s vnútorným trhom.

2. Spoločnosť DTS Distribuidora de Televisión Digital SA [3] svojím odvolaním navrhuje zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 11. júla 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisia [4], ktorým Všeobecný súd zamietol jej žalobu smerujúcu k zrušeniu sporného rozhodnutia.

3. Spoločnosti Telefónica de España SA a Telefónica Móviles España SA [5] podali vzájomné odvolanie, ktorým tiež navrhujú zrušenie tohto rozsudku.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Rozhodnutie z 20. júla 2010 o schéme štátnej pomoci C 38/09 (ex NN 58/09), ktorú Španielsko plánuje poskytnúť spoločnosti Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (Ú. v. EÚ L 1, 2011, s. 9, ďalej len „sporné rozhodnutie“).

3 — Ďalej len „DTS“.

4 — T-533/10, EU:T:2014:629, ďalej len „napadnutý rozsudok“.

5 — Ďalej len spoločne „Telefónica“.

4. Prejednávaná vec poskytuje Súdnemu dvoru možnosť objasniť rozsah kritérií, ktoré musia umožniť posúdiť rozsah, v akom daňové opatrenia predstavujú spôsob financovania štátnej pomoci, takže sú neoddeliteľnou súčasťou tejto pomoci a musia byť preto oznámené Európskej komisii. Toto preskúmanie vyžaduje preukázanie existencie „záväzného vzťahu určenia“ medzi týmito opatreniami a dotknutou schémou pomoci. V prejednávanej veci účastníci konania diskutujú práve o existencii takéhoto vzťahu určenia medzi daňami, ktoré odvádzajú prevádzkovatelia televízneho vysielania a telekomunikační operátori, akými sú DTS a Telefónica, a pomocou vyplácanou RTVE.

5. Komisia totiž v spornom rozhodnutí konštatovala, že medzi dotknutými daňovými opatreniami a pomocou neexistuje takýto záväzný vzťah určenia, pričom sa domnievala, že uvedené dane nie sú neoddeliteľnou súčasťou pomoci vyplácanej RTVE a nemôžu byť preto zahrnuté do preskúmania zlučiteľnosti tejto pomoci s vnútorným trhom. Komisia tak na základe týchto úvah vyhlásila predmetnú pomoc za zlučiteľnú s vnútorným trhom v súlade s článkom 106 ods. 2 ZFEÚ.

6. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku zamietol žalobné dôvody neplatnosti, ktoré DTS a Telefónica uplatnili proti spornému rozhodnutiu.

7. Ja v týchto návrhoch navrhnem, aby Súdny dvor zamietol odvolanie podané spoločnosťou DTS.

8. Vysvetlím jednak, že Všeobecný súd sa nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia v rámci svojho posúdenia zákonnosti sporného rozhodnutia a osobitne v rámci uplatnenia kritérií vyvodených Súdnym dvorom na účely preukázania existencie záväzného vzťahu určenia medzi daňovými opatreniami uvalenými na spoločnosti DTS a Telefónica a pomocou vyplácanou RTVE. Vysvetlím tiež, že Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že na účely svojej analýzy nezohľadnil niektoré ustanovenia vnútroštátnej právnej úpravy, alebo že skreslil rozsah relevantného vnútroštátneho práva.

9. Navrhnem tiež, aby Súdny dvor zamietol aj vzájomné odvolanie podané spoločnosťami Telefónica, opierajúce sa o jediný odvolací dôvod založený na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, keďže Všeobecný súd podľa môjho názoru úplne preskúmal prípustnosť žalobných dôvodov neplatnosti, ktoré spoločnosti Telefónica uplatnili v prvostupňovom konaní.

II – **Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie**

10. Komisia dvomi rozhodnutiami[6] schválila systém financovania RTVE zavedený zákonom Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (zákon č. 17/2006 o verejnom rozhlase a televízii) z 5. júna 2006[7]. Išlo o systém zmiešaného financovania, v rámci ktorého bola RTVE príjemcom jednak príjmov pochádzajúcich z jej obchodnej činnosti, najmä z predaja reklamného priestoru, a jednak platieb od Španielska vyplácaných ako kompenzácia za plnenie úlohy verejnej služby.

11. Uvedený systém financovania bol podstatným spôsobom zmenený zákonom Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) [zákon č. 8/2009 o financovaní Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE)] z 28. augusta 2009[8], ktorý nadobudol účinnosť 1. septembra 2009. Tento zákon predovšetkým na účely kompenzácie strát z obchodných príjmov vo svojom článku 2 ods. 1 písm. b) až d) a vo svojich článkoch 4 až 6 zaviedol

6 — Rozhodnutia K (2005) 1163 v konečnom znení z 20. apríla 2005 vo veci E8/2005 týkajúcej sa štátnej pomoci v prospech RTVE (zhrnutie v Ú. v. EÚ C 239, 2006, s. 17), a K (2007) 641 v konečnom znení zo 7. marca 2007 vo veci NN8/2007 o financovaní opatrení na znižovanie počtu zamestnancov v RTVE (NN 8/07) (zhrnutie v Ú. v. EÚ C 109, 2007, s. 2).

7 — BOE č. 134 zo 6. júna 2006, s. 21270, ďalej len „zákon č. 17/2006“.

8 — BOE č. 210 z 31. augusta 2009, s. 74003, ďalej len „zákon č. 8/2009“.

alebo zmenil viacero daňových opatrení, vrátane novej dane vo výške 1,5 % z príjmu prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania so sídlom v Španielsku.[9] Príspevok z tejto dane do rozpočtu RTVE nemohol presiahnuť 20 % celkovej ročnej pomoci pre RTVE. Akýkoľvek prebytočný daňový príjem sa previedol do všeobecného štátneho rozpočtu Španielska.

12. Okrem toho bola zachovaná aj kompenzácia za plnenie záväzkov verejnej služby stanovená v zákone č. 17/2006. Ak by príjem z uvedených daňových zdrojov nebol dostatočný na pokrytie financovania celkových nákladov RTVE na plnenie záväzkov verejnej služby, Španielsko bolo podľa článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 a článku 33 zákona č. 17/2006 povinné pokryť tento deficit.

13. Napokon článok 3 ods. 2 zákona č. 8/2009 stanovoval maximálnu výšku príjmov RTVE. Celkový ročný príjem RTVE v rokoch 2010 a 2011 nesmel prekročiť 1 200 miliónov eur, čo sa rovnalo aj maximálnym výdavkom pre každý z týchto rokov. Na tri roky 2012 – 2014 bolo stanovené maximálne zvýšenie tejto sumy o 1 % a na nasledujúce roky zvýšenie na základe medziročnej zmeny indexu spotrebiteľských cien.

14. Komisii bola 22. júna 2009 podaná sťažnosť týkajúca sa návrhu zákona č. 8/2009, v nadväznosti na čo Komisia 2. decembra 2009 oznámila Španielskemu kráľovstvu svoje rozhodnutie začať konanie podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ, pokiaľ ide o zmenu schémy financovania RTVE.[10]

15. Dňa 18. marca 2010 Komisia začala konanie o nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ, lebo sa domnievala, že daň uvalená na elektronické komunikácie je v rozpore s článkom 12 smernice 2002/20/ES[11]. Dňa 30. septembra 2010 Komisia požiadala vo svojom odôvodnenom stanovisku Španielske kráľovstvo, aby zrušilo túto daň z dôvodu jej nezlučiteľnosti s uvedenou smernicou.

16. Dňa 20. júla 2010 Komisia prijala sporné rozhodnutie, v ktorom vyhlásila, že zmena systému financovania RVTE zavedená zákonom č. 8/2009 je zlučiteľná s vnútorným trhom podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ. Komisia sa v tejto súvislosti predovšetkým domnievala, že daňové opatrenia zavedené alebo zmenené týmto zákonom nie sú neoddeliteľnou súčasťou nových prvkov pomoci stanovených týmto zákonom a prípadná nezlučiteľnosť týchto daňových opatrení so smernicou 2002/20 teda neovplyvňuje preskúmanie jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom. Okrem toho sa domnievala, že zmenený systém financovania RTVE je v súlade s článkom 106 ods. 2 ZFEÚ, lebo dodržiava zásadu proporcionality.

III – **Napadnutý rozsudok**

17. Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 24. novembra 2010 DTS podala žalobu o zrušenie sporného rozhodnutia. DTS uviedla na podporu tejto žaloby tri žalobné dôvody založené na porušení pojmu pomoc v zmysle článku 107 ZFEÚ, pokiaľ ide o oddeliteľnosť daňových opatrení zavedených alebo zmenených zákonom č. 8/2009, ďalej na porušení článku 106 ods. 2 ZFEÚ, ako aj článkov 49 a 63 ZFEÚ.

18. Všeobecný súd napadnutým rozsudkom zamietol každý zo žalobných dôvodov vo veci samej, a teda žalobu v celom rozsahu.

9 — Ďalšími daňovými opatreniami sú nová daň vo výške 3 % z príjmu prevádzkovateľov bezplatného televízneho vysielania, nová daň vo výške 0,9 % z hrubých prevádzkových príjmov prevádzkovateľov telekomunikačných služieb so sídlom v Španielsku a podiel vo výške 80 % z už existujúcej dane za využívanie rádiového frekvenčného spektra do maximálnej výšky 330 miliónov eur.

10 — Zhrnutie v Ú. v. EÚ C 8, 2010, s. 31.

11 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337).

IV – **Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdnym dvorom**

19. DTS vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zrušil sporné rozhodnutie alebo subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu,

— zaviazal Komisiu a ostatných účastníkov konania na náhradu trov konania, ktoré vznikli v konaniach pred Súdnym dvorom a Všeobecným súdom.

20. Komisia navrhuje zamietnuť odvolanie a zaviazať DTS na náhradu trov konania. Spoločnosti Telefónica predložili vyjadrenie k odvolaniu na podporu spoločnosti DTS. Španielske kráľovstvo a RTVE predložili svoje vyjadrenia k odvolaniu na podporu Komisie.

21. Spoločnosti Telefónica podali vzájomné odvolanie, v ktorom navrhujú, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a zaviazal Komisiu, ako aj vedľajších účastníkov konania na podporu Komisie na náhradu trov konania, ktoré vznikli v konaniach pred Súdnym dvorom a Všeobecným súdom. RTVE, Španielske kráľovstvo a Komisia navrhujú zamietnuť toto vzájomné odvolanie. DTS nepredložila vyjadrenie k uvedenému vzájomnému odvolaniu.

V – **O odvolaní**

22. DTS svojím odvolaním vytýka Všeobecnému súdu len to, že potvrdil analýzu Komisie, pokiaľ ide o skutočnosť, že nebola povinná preskúmať zlučiteľnosť parafiškálnej dane vo výške 1,5 %, vyberanej podľa zákona č. 8/2009 z hrubých prevádzkových príjmov prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania, so Zmluvou o FEÚ.

23. DTS tak smeruje k zrušeniu tejto osobitnej výhody RTVE, pričom zdôrazňuje, že sú obe v pozícii priamych konkurentov na trhu nadobúdania audiovizuálneho obsahu.

24. Na podporu svojho odvolania DTS uviedla tri odvolacie dôvody založené na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho výkladu pojmu pomoc, ďalej na porušení tohto ustanovenia v rozsahu, v akom Všeobecný súd v napadnutom rozsudku nevykonal úplné preskúmanie existencie pomoci a skreslil španielske právo, ako aj na nesprávnom právnom posúdení pri uplatnení článku 106 ods. 2 ZFEÚ.

A – *O prípustnosti odvolania*

25. RTVE tvrdí, že odvolanie je neprípustné, keďže svojím rozsahom 40 strán výrazne prekračuje maximálnu dĺžku 25 strán povolenú v Praktických pokynoch pre účastníkov konania v konaniach pred Súdnym dvorom [12], pričom odvolateľka neodôvodnila toto prekročenie rozsahu.

26. RTVE a Španielske kráľovstvo sa navyše domnievajú, že v odvolaní sa presne neuvádza, ktoré body napadnutého rozsudku sa spochybňujú. Odvolanie sa tak obmedzuje len na zopakovanie tvrdení uvedených v prvostupňovom konaní alebo na predloženie skutkových otázok.

27. DTS tieto tvrdenia spochybňuje.

12 — Ú. v. EÚ L 31, 2014, s. 1.

28. Podľa môjho názoru nemožno prijať žiadnu z námietok neprípustnosti, ktoré vzniesli RTVE a Španielske kráľovstvo.

29. Po prvé, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, praktické pokyny sú orientačné a nie sú vôbec záväzné. Boli prijaté s cieľom doplniť a objasniť pravidlá uplatniteľné v konaní pred Súdnym dvorom, a to v záujme riadneho výkonu spravodlivosti, pričom ich cieľom nie je nahradiť príslušné ustanovenia Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.[13] Hoci sa tak v bode 20 uvedených pokynov skutočne uvádza, že odvolania „by… nemali prekročiť 25 strán“, tieto pokyny nestanovujú absolútnym spôsobom maximálny počet strán.[14] Skutočnosť, že odvolanie podané odvolateľkou prekračuje maximálny počet strán stanovený v praktických pokynoch, tak pri neexistencii výslovných ustanovení v Štatúte Súdneho dvora Európskej únie a v rokovacom poriadku nemôže viesť k neprípustnosti tohto odvolania.

30. Po druhé preskúmanie odvolania ukazuje, že odvolateľka presne uvádza nesprávne právne posúdenia, ktorými sa napadnutý rozsudok vyznačuje, a podrobne vysvetľuje dôvody, prečo by mal byť tento rozsudok zrušený. Za týchto podmienok sú požiadavky vyvodené Súdnym dvorom podľa môjho názoru splnené.[15]

31. Okrem toho v rozpore s tvrdeniami RTVE a Španielskeho kráľovstva sa odvolanie podané spoločnosťou DTS neobmedzuje na zopakovanie tvrdení uvedených v prvostupňovom konaní alebo na predloženie skutkových otázok. DTS totiž napáda spôsob, akým Všeobecný súd vyložil a uplatnil právo Únie a osobitne kritériá vyvodené Súdnym dvorom na účely preukázania toho, že daňové opatrenia sú neoddeliteľnou súčasťou schémy pomoci. V tejto súvislosti pripomínam, že na účely zabezpečenia potrebného účinku odvolacieho konania možno v priebehu odvolacieho konania pred Súdnym dvorom opätovne rozobrať právne otázky preskúmavané v prvostupňovom konaní, takže odvolateľ môže založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých pred Všeobecným súdom.[16]

32. Vzhľadom na tieto skutočnosti teda navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol, že odvolanie podané spoločnosťou DTS je prípustné.

B – *O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho výkladu pojmu pomoc*

33. DTS svojím prvým odvolacím dôvodom kritizuje analýzu Všeobecného súdu uvedenú v bodoch 92 až 104 napadnutého rozsudku, na základe ktorej dospel k záveru, že Komisia oprávnene považovala tri daňové opatrenia zavedené alebo zmenené zákonom č. 8/2009 za opatrenia, ktoré nie sú neoddeliteľnou súčasťou schémy pomoci poskytovanej RTVE. Odvolateľka v podstate tvrdí, že daň, ktorej podlieha, predstavuje pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže rovnako ako v prípade poplatku z priamych predajov liekov predmetnom vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), predstavuje asymetrický poplatok zavedený na účely priameho financovania RTVE.

34. V rozpore s tvrdením Španielskeho kráľovstva niet podľa mňa pochýb o prípustnosti tohto odvolacieho dôvodu, keďže odvolateľka kritizuje závery, ktoré Všeobecný súd vyvodil zo skutočností a uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy v súvislosti s existenciou záväzného vzťahu určenia medzi dotknutými daňovými opatreniami a pomocou vyplácanou RTVE z hľadiska kritérií stanovených v judikatúre Súdneho dvora.

13 — Odôvodnenia 1 až 3 týchto pokynov.

14 — Pozri v tomto zmysle uznesenie z 30. apríla 2010, Ziegler/Komisia [C-113/09 P(R), neuverejnené, EU:C:2010:242, bod 33].

15 — Pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry „odvolanie musí presne uvádzať kritizované prvky rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne argumenty konkrétne podporujúce tento návrh“ (pozri najmä rozsudok zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 34).

16 — Rozsudok z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 32 a citovaná judikatúra).

35. Tento odvolací dôvod pozostáva z dvoch častí, ktoré sú založené na nesprávnom výklade jednak tvrdení odvolateľky a jednak judikatúry Súdneho dvora.

1. O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom výklade tvrdení odvolateľky

36. Odvolateľka v prvej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd sa v bodoch 92 a 93 napadnutého rozsudku nesprávne domnieval, že sa svojimi tvrdeniami snažila spochybniť zásadu vyvodenú Súdnym dvorom v rozsudkoch z 20. septembra 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456), a z 27. októbra 2005, Distribution Casino France a i. (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657). Všeobecný súd sa mal okrem toho dopustiť nesprávneho právneho posúdenia, keď odkázal na tieto rozsudky, a to v rozsahu, v akom sa dotknutá daň odlišuje od všeobecnej dane a pomoc poskytovaná RTVE nespočíva v oslobodení od uvedenej dane.

a) Napadnutý rozsudok

37. Všeobecný súd po uvedení tvrdení žalobkyne zahájil v bode 92 napadnutého rozsudku preskúmanie týchto tvrdení pripomenutím rozlišovania, ktoré Zmluva o FEÚ stanovuje medzi pravidlami týkajúcimi sa štátnej pomoci na jednej strane a pravidlami týkajúcimi sa vnútroštátnych daňových pravidiel na strane druhej. Spresnil tak, že podľa ustálenej judikatúry sa osoby povinné platiť daň nemôžu dovolávať toho, že oslobodenie iných osôb predstavuje štátnu pomoc, aby sa vyhli zaplateniu uvedenej dane, pričom v tomto konkrétnom prípade odkázal na rozsudok z 20. septembra 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. V bode 93 napadnutého rozsudku potom Všeobecný súd vysvetlil, že žalobkyňa sa snaží spochybniť túto zásadu, keďže podľa jej prístupu „by sa podnik mohol brániť plateniu každej dane len tým, že táto daň slúži na financovanie výhody, ktorej príjemcom je podnik, ktorý je s ním v konkurenčnom vzťahu“.

b) Moja analýza

39. Rovnako ako RTVE a Komisia sa domnievam, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je neúčinná v rozsahu, v akom smeruje proti úvahám, ktoré nie sú súčasťou *ratio decidendi* napadnutého rozsudku.

40. Záver vyvodený Všeobecným súdom v bodoch 103 a 104 napadnutého rozsudku, podľa ktorého Komisia oprávnene považovala tri daňové opatrenia zavedené alebo zmenené zákonom č. 8/2009 za opatrenia, ktoré nie sú neoddeliteľnou súčasťou opatrenia pomoci, sa totiž zakladá na analýze týkajúcej sa existencie záväzného vzťahu určenia medzi uvedenými opatreniami a pomocou vyplácanou RTVE, ako aj na analýze týkajúcej sa prebratia rozsudku zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), na prejednávanú vec, ktoré navrhla žalobkyňa vo svojich písomných podaniach.

41. Keď Všeobecný súd v bode 92 napadnutého rozsudku začína preskúmanie druhej časti prvého žalobného dôvodu, len pripomína zásadu, ktorá je základom judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa zaobchádzania s poplatkami nedaňového charakteru z hľadiska práva v oblasti štátnej pomoci. Túto zásadu, podľa ktorej sa osoby povinné zaplatiť poplatok nemôžu dovolávať toho, že oslobodenie, z ktorého majú prospech iné osoby, predstavuje štátnu pomoc pre to, aby sa vyhli plateniu tohto poplatku alebo získali jeho vrátenie, Súdny dvor výslovne uviedol vo svojom rozsudku zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), o ktorý sa odvolateľka výslovne opiera, ako aj vo svojich rozsudkoch z 27. októbra 2005, Distribution Casino France a i. (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657), a z 15. júna 2006, Air Liquide Industries Belgium

(C-393/04 a C-41/05, EU:C:2006:403).[17] Uvedená zásada bola pripomenutá aj žalobkyňou v bode 42 jej návrhu na začatie konania pred Všeobecným súdom.

42. Všeobecný súd ďalej v bode 93 napadnutého rozsudku len predkladá tvrdenia žalobkyne bez toho, aby z nich vyvodil právny záver.

43. V tejto súvislosti poznamenávam, že odvolateľka sa nedomáha vady skreslenia ako takej. V každom prípade hoci odvolateľka tvrdí, že nikdy nemala v úmysle obhajovať takýto prístup, z tvrdení, ktoré uvádza na podporu druhej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu, jasne vyplýva, že sa snaží o rozšírenie rozsahu kritéria založeného na existencii záväzného vzťahu určenia medzi daňou a pomocou financovanou z tejto dane na prípady, v ktorých existuje konkurenčný vzťah medzi osobami s daňovou povinnosťou a príjemcom pomoci financovanej z uvedenej dane. Odvolateľka sa tak svojím prístupom snaží zmeniť ustálenú judikatúru Súdneho dvora, ktorú Všeobecný súd uviedol v bode 92 napadnutého rozsudku, a dosiahnuť zrušenie dane vo výške 1,5 %, ktorá je jej uložená podľa článku 6 zákona č. 8/2009.

44. S ohľadom na tieto skutočnosti a osobitne na skutočnosti uvedené v bodoch 40 až 42 týchto návrhov sa teda domnievam, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je neúčinná.

2. O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom výklade judikatúry Súdneho dvora

45. V druhej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu DTS podporovaná spoločnosťami Telefónica spochybňuje analýzu Všeobecného súdu uvedenú v bodoch 99 až 103 napadnutého rozsudku, na základe ktorej dospel k záveru, že dotknuté dane nie sú porovnateľné s daňovým opatrením uloženým vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

a) Napadnutý rozsudok

46. V bodoch 94 až 103 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uvádza dôvody, prečo sa prejednávaná vec odlišuje od veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, takže riešenie prijaté Súdnym dvorom v tomto rozsudku nemožno v prejednávanej veci prebrať. Všeobecný súd najskôr v bode 95 napadnutého rozsudku rozhodol, že kritérium založené na existencii konkurenčného vzťahu medzi osobami s daňovou povinnosťou a príjemcami pomoci financovanej z tejto dane nestačí na zaručenie existencie záväzného vzťahu určenia medzi daňou a pomocou v zmysle judikatúry Súdneho dvora. Všeobecný súd ďalej v bodoch 96 až 102 napadnutého rozsudku rozvádza špecifické aspekty, ktorými sa poplatok dotknutý vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), líši od dane dotknutej v tejto veci.

b) Tvrdenia účastníkov konania

47. Po prvé DTS tvrdí, že jej uložená daň sa musí považovať za neoddeliteľnú súčasť pomoci schválenej pre RTVE v rozsahu, v akom predstavuje asymetrickú daň porovnateľnú s poplatkom dotknutým vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Táto daň je totiž uložená len jednej kategórii prevádzkovateľov – prevádzkovateľom

17 — Pozri body 42 a 43.

plateného televízneho vysielania – ktorí sú v konkurenčnej pozícii s RTVE tak na trhu televíznych divákov, ako aj na trhu nadobúdania audiovizuálneho obsahu. Pomoc vyplýva jednak zo skutočnosti, že konkurent podlieha dani, a jednak zo skutočnosti, že príjem z tejto dane je povinne určený na financovanie pomoci.

48. Po druhé DTS tvrdí, že špecifické aspekty rozvedené Všeobecným súdom v bode 98 a nasl. napadnutého rozsudku, ktorými sa poplatok dotknutý vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), líši od dane dotknutej v tejto veci, nie sú relevantné. Jednak cieľ dane nie je rozhodujúcim prvkom, lebo pojem pomoc je pojmom objektívnym. V každom prípade účel dane uloženej spoločnosti DTS je veľmi podobný a zjavne porovnateľný s účelom poplatku skúmaného vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Taktiež vzťah medzi daňovým opatrením a predmetnou pomocou je rovnako úzky ako v prípade dotknutom v uvedenom rozsudku. DTS v tejto súvislosti tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že prípadná nezlučiteľnosť dane s právom Únie priamo nevedie k spochybneniu dotknutej pomoci.

49. Po tretie DTS tvrdí, že dotknutá daň má jasný vplyv na výšku pomoci poskytnutej RTVE v rozsahu, v akom tým, že je uložená konkurentovi, poskytuje konkurenčnú výhodu príjemcovi pomoci.

50. Vedľajší účastník konania na podporu spoločnosti DTS, spoločnosti Telefónica, dodávajú, že Všeobecný súd sa dopustil aj ďalších nesprávnych právnych posúdení, pokiaľ ide o výklad pojmu „pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

51. Po prvé Všeobecný súd sa mal dopustiť nesprávneho právneho posúdenia, keď vykladal podmienky požadované na to, aby bol spôsob financovania pomoci neoddeliteľnou súčasťou tejto pomoci, reštriktívne, hoci pravidlá sa musia vykladať teleologicky. [18]

52. Po druhé podmienky vyvodené judikatúrou na účely preukázania existencie záväzného vzťahu určenia medzi daňovým opatrením a pomocou, t. j. jednak existencia záväzného ustanovenia vnútroštátneho práva ukladajúceho určenie dane na financovanie pomoci a jednak preukázanie priameho vplyvu príjmu z dane na výšku pomoci, nie sú odlišnými a kumulatívnymi podmienkami. Určenie použitia dane na financovanie pomoci totiž samo osebe zahŕňa povinný vzťah medzi výškou daňových príjmov a výškou pomoci. [19] Všeobecný súd tak prijal nesprávny výklad rozsudku z 13. januára 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10). V tomto rozsudku mal Súdny dvor preskúmať len to, či existuje záväzný vzťah určenia medzi daňou a pomocou podľa relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, a mal sa domnievať, že v prípade existencie takéhoto vzťahu je priamy vplyv daňového opatrenia na výšku pomoci logickým dôsledkom.

53. Po tretie spoločnosti Telefónica tvrdia, že výklad rozsudkov z 21. októbra 2003, van Calster a. i (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571), a z 27. novembra 2003, Enirisorse (C-34/01 až C-38/01, EU:C:2003:640), zo strany Všeobecného súdu je nesprávny. Skutočnosť, že sa Súdny dvor nevyjadruje k požiadavke priameho vplyvu daňového opatrenia na výšku pomoci, neznamená, že by sa Súdny dvor domnieval, že ide o dodatočnú podmienku na určenie toho, či je spôsob financovania pomoci jej súčasťou, ale možno ju vysvetliť tým, že tieto rozsudky sa týkali prvých vecí, v ktorých Súdny dvor objasňoval otázku oddeliteľnosti.

54. RTVE, Španielske kráľovstvo a Komisia spochybňujú tieto tvrdenia.

18 — Spoločnosti Telefónica odkazujú na rozsudky z 25. júna 1970, Francúzsko/Komisia (47/69, EU:C:1970:60), a z 15. júna 1993, Matra/Komisia (C-225/91, EU:C:1993:239).

19 — Spoločnosti Telefónica odkazujú na rozsudky z 13. januára 2005, Pape (C-175/02, EU:C:2005:11); zo 14. apríla 2005, AEM a AEM Torino (C-128/03 a C-129/03, EU:C:2005:224), a z 27. októbra 2005, Distribution Casino France a i. (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657).

c) Moja analýza

55. Podľa môjho názoru druhá časť prvého odvolacieho dôvodu nastoľuje tri otázky týkajúce sa spôsobu, ktorým treba v zmysle judikatúry Súdneho dvora posudzovať existenciu vzťahu určenia medzi daňovým opatrením a schémou pomoci.

56. Prvou otázkou, ktorú nastoľujú spoločnosti Telefónica, je otázka, či sú podmienky uvedené v judikatúre na účely preukázania existencie záväzného vzťahu určenia medzi daňovým opatrením a pomocou kumulatívne.

57. Druhá otázka, ktorú nastoľuje DTS, sa týka toho, či je v rozpore s rozhodnutím Všeobecného súdu v napadnutom rozsudku vzťah medzi daňovými opatreniami zavedenými zákonom č. 8/2009 a pomocou vyplácanou RTVE skutočne rovnako úzky ako vzťah medzi daňovým opatrením a schémou pomoci dotknutou vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), takže je možné prebrať v prejednávanej veci riešenie prijaté Súdnym dvorom v tomto rozsudku.

58. Napokon tretia otázka, ktorú nastoľuje DTS, sa konkrétnejšie týka rozsahu kritéria založeného na „priamom vplyve príjmu z dane na výšku pomoci“, pričom toto kritérium bolo vyvodené na účely preukázania existencie záväzného vzťahu určenia medzi daňou a dotknutou pomocou. DTS totiž smeruje k rozšíreniu rozsahu uvedeného kritéria tak, aby sa vzťahovalo na situáciu, v ktorej daň uvalená na konkurenta poskytuje konkurenčnú výhodu príjemcovi pomoci.

i) O kritériách, ktoré umožňujú preukázať existenciu záväzného vzťahu určenia medzi daňovým opatrením a schémou pomoci

59. Analýza týkajúca sa existencie záväzného vzťahu určenia medzi daňou a pomocou nám umožní preukázať, či táto daň predstavuje spôsob financovania pomoci, a je teda jej neoddeliteľnou súčasťou. Táto analýza musí tiež umožniť Komisii vykonať primerané a komplexné preskúmanie štátnej pomoci.[20] Spôsoby financovania pomoci môžu totiž spôsobovať jej nezlučiteľnosť s vnútorným trhom.[21] Komisia teda nemôže oddeliť preskúmanie pomoci od posúdenia účinkov spôsobov jej financovania, keďže tieto spôsoby sú neoddeliteľnou súčasťou predmetnej pomoci.[22] Uvedená analýza musí okrem toho umožniť zabezpečiť potrebný účinok povinnosti oznámenia. V záujme dodržania tejto povinnosti je teda členský štát povinný oznámiť nielen samotný návrh pomoci, ale aj spôsob financovania pomoci, keďže tento spôsob financovania je neoddeliteľnou súčasťou plánovaného opatrenia.[23]

60. Súdny dvor vymedzil rozsah zásady založenej na existencii záväzného vzťahu určenia medzi daňovým opatrením a pomocou vo svojom rozsudku z 13. januára 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), takto:

„Na to, aby bolo možné daň… považovať za neoddeliteľnú súčasť opatrenia pomoci, musí medzi daňou a pomocou podľa vnútroštátnej úpravy nevyhnutne existovať záväzný vzťah určenia v tom zmysle, že výnos dane je povinne určený na financovanie pomoci. Pokiaľ takýto vzťah existuje, výnos dane priamo ovplyvňuje rozsah pomoci a v dôsledku toho posúdenie zlučiteľnosti tejto pomoci so spoločným trhom…“[24].

20 — Pozri rozsudok z 21. októbra 2003, van Calster a i. (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 51).

21 — Pozri rozsudok z 21. októbra 2003, van Calster a i. (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 47). Pozri ešte v tomto zmysle rozsudok z 25. júna 1970, Francúzsko/Komisia (47/69, EU:C:1970:60, bod 14).

22 — Pozri rozsudky z 21. októbra 2003, van Calster a i. (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 49), a z 27. novembra 2003, Enirisorse (C-34/01 až C-38/01, EU:C:2003:640, bod 44).

23 — Pozri rozsudok z 21. októbra 2003, van Calster a i. (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 51).

24 — Bod 26.

61. Jednou z otázok nastolených v rámci druhej časti prvého odvolacieho dôvodu je otázka, či je na účely preukázania existencie záväzného vzťahu určenia medzi daňou a pomocou financovanou z tejto dane potrebné preukázať nielen existenciu záväzného ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré ukladá určenie dane na financovanie pomoci, ale aj to, že výška pomoci je ovplyvnená príjmom z dane.

62. Spoločnosti Telefónica totiž tvrdia, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora nejde o odlišné a kumulatívne podmienky, keďže priamy vplyv daňového opatrenia na výšku pomoci je logickým dôsledkom vzťahu určenia stanoveného relevantnou vnútroštátnou právnou úpravou. Všeobecný súd tak podľa nich vyložil judikatúru Súdneho dvora nesprávne.

63. Treba pripustiť, že formulácia zásady v rozsudku z 13. januára 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) – ktorá sa nachádza aj v rozsudkoch z 27. októbra 2005, Distribution Casino France a i. (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657), a zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) –, je zavádzajúca, keďže Súdny dvor uvádza, že „[pokiaľ podľa vnútroštátnej úpravy existuje záväzný vzťah určenia medzi daňou a pomocou], výnos dane priamo ovplyvňuje rozsah pomoci“ [25].

64. Uvedené dve podmienky, t. j. jednak existencia záväzného ustanovenia vnútroštátneho práva ukladajúceho určenie dane na financovanie pomoci a jednak preukázanie priameho vplyvu príjmu z dane na výšku pomoci, sú podľa môjho názoru a v súlade s rozhodnutím Všeobecného súdu kumulatívne.

65. Predovšetkým je užitočné pripomenúť najstaršie základy zásady vyvodenej Súdnym dvorom v jeho rozsudku z 13. januára 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) poukázaním na bod 17 rozsudku z 25. júna 1970, Francúzsko/Komisia (47/69, EU:C:1970:60). Súdny dvor totiž v tomto bode uviedol, že „posúdenie Komisie musí… zohľadniť všetky priame a nepriame faktory, ktorými sa sporné opatrenie vyznačuje, teda nielen samotnú pomoc poskytovanú v prospech vybraných štátnych činností, ale aj nepriamu pomoc, ktorú môže predstavovať aj spôsob jej financovania a *úzky vzťah, v rámci ktorého objem pomoci závisí od výnosu z dane*“ [26].

66. Keďže pri neexistencii vnútroštátnej právnej úpravy nemožno daňový príjem určiť na konkrétny výdavok, prvá podmienka založená na existencii záväzného ustanovenia vnútroštátneho práva ukladajúceho určenie dane na financovanie pomoci je nevyhnutným predpokladom. Táto podmienka však sama osebe nestačí na preukázanie rozsahu, v akom výnos z tohto príjmu skutočne ovplyvňuje výšku pomoci, lebo členské štáty môžu nad rámec ustanovení vnútroštátneho práva ukladajúcich toto určenie disponovať určitou mierou voľnej úvahy pri určovaní použitia svojich príjmov alebo zaviesť mechanizmus úpravy, ktorým sa naruší úzky vzťah určenia stanovený vnútroštátnou právnou úpravou. Na posúdenia existencie a prípadnej intenzity vzťahu určenia medzi daňou a pomocou je teda potrebné určiť rozsah, v akom je predmetná daň skutočne financovaná z príjmu z tejto dane a závislá od tohto príjmu.

67. Práve to podľa mňa zjavne vyplýva z poznámky, ktorú Súdny dvor uviedol *in fine* v bode 17 svojho rozsudku z 25. júna 1970, Francúzsko/Komisia (47/69, EU:C:1970:60). Súdny dvor v uvedenom rozsudku navyše konštatoval existenciu záväzného vzťahu určenia v prípade, keď sporný spôsob financovania umožňuje automaticky zvýšiť sumu pomoci úmerne k zvýšeniu výnosu z dane. [27]

25 — Pozri rozsudok z 13. januára 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, bod 26).

26 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

27 — Bod 20.

68. Ďalej je užitočné spresniť, že Súdny dvor vo svojej najnovšej judikatúre preformuloval túto zásadu, pričom jasnejšie uviedol, že medzi daňou a pomocou existuje vzťah záväzného určenia podľa relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, ak „výnos z dane je povinne určený na financovanie pomoci *a* priamo ovplyvňuje jej výšku“ [28].

69. Vo svojom rozsudku z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), teda Súdny dvor preskúmal každú z týchto podmienok. Vo veci, v ktorej bol vyhlásený tento rozsudok, vyplývalo z relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, že daň z reklamy je vyberaná osobitne a výlučne na financovanie predmetnej pomoci rozhlasovému vysielaniu. [29] Okrem toho čistý výnos z dane z reklamy bol výlučne a v celom rozsahu záväzne určený na financovanie pomoci rozhlasovému vysielaniu, a preto priamo ovplyvňoval jej výšku. [30] Za týchto podmienok Súdny dvor rozhodol, že výnos z dane ovplyvňuje výšku vyplácanej pomoci, keďže priznanie tejto pomoci a aj jej objem závisia od výnosu z tejto dane, takže túto daň treba považovať za neoddeliteľnú súčasť systému pomoci na rozhlasové vysielanie. [31]

70. Obídenie tejto podmienky, ako to navrhuje odvolateľka, by napokon zbavilo zásadu stanovenú Súdnym dvorom akéhokoľvek potrebného účinku. Súdny dvor totiž nehovorí o „právne“ záväznom vzťahu, ale o záväznom vzťahu „určenia“ medzi daňou a opatrením pomoci. Pojem určenie, ktorý sa v anglickom znení judikatúry prekladá ako „hypothecation“, je vypožičaný z účtovnej a finančnej terminológie a vzťahuje sa na vyčlenenie príjmu, ktorý sa vyberá prostredníctvom osobitnej dane, na konkrétny výdavok. Je teda potrebné v každom jednotlivom prípade určiť, či sú na základe vnútroštátnej právnej úpravy a jej praktického uplatnenia dotknuté daňové príjmy skutočne a osobitne určené na financovanie pomoci, a to odchylne od zásady univerzálnosti daňových príjmov.

71. S ohľadom na tieto skutočnosti sa domnievam, že z hľadiska judikatúry Súdneho dvora podmienka založená na existencii záväzného ustanovenia vnútroštátnej právnej úpravy ukladajúceho určenie dane na financovanie pomoci sama osebe nestačí na preukázanie toho, že je daň neoddeliteľnou súčasťou opatrenia pomoci. Pokiaľ existuje takéto ustanovenie vnútroštátneho práva, ako je to v prejednávanej veci, [32] je okrem toho potrebné určiť, či príjem z dane priamo ovplyvňuje výšku pomoci.

72. Všeobecný súd sa preto podľa môjho názoru nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia, keď sa s ohľadom na uvedenú judikatúru domnieval, že obe vyššie uvedené podmienky sú kumulatívne, takže tvrdenia, ktoré v tejto súvislosti uviedli spoločnosti Telefónica, treba preto zamietnuť ako nedôvodné.

28 — Rozsudky z 15. júna 2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 a C-41/05, EU:C:2006:403, bod 46), a z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, bod 99) (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

29 — Rozsudok z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, bod 100).

30 — Rozsudok z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, bod 104).

31 — Rozsudok z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, body 111 a 112).

32 — V prejednávanej veci je táto podmienka splnená – a účastníci konania toto konštatovanie nespochybňujú –, keďže z článku 5 ods. 1 a článku 6 ods. 1 zákona č. 8/2009 vyplýva, že dane uložené telekomunikačným operátorom sa vyberajú „na účel prispenia k financovaniu RTVE“ a z článku 6 ods. 8 zákona č. 8/2009 vyplýva, že „výnos z príspevku je určený na financovanie RTVE“. Komisia tiež v bode 13 odôvodnenia sporného rozhodnutia konštatovala, že „sa v preambule výslovne stanovuje toto spojenie medzi novými daňami a finančnou náhradou za stiahnutie RTVE z reklamného trhu“.

ii) O prebratí riešenia, ktoré Súdny dvor prijal vo svojom rozsudku zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528)

73. Domnievam sa, že úvahy Súdneho dvora uvedené v jeho rozsudku zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) [33] nie je možné prebrať na túto vec, takže Všeobecný súd sa podľa môjho názoru nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia, keď odlíšil tri dotknuté daňové opatrenia od daňového opatrenia predmetného v uvedenom rozsudku.

74. Ak rozlíšenie, ktoré Všeobecný súd vykonáva v bode 100 napadnutého rozsudku v súvislosti s účelom pomoci, nie je podľa mňa rozhodujúcim faktorom, okolnosti uvedené v bodoch 101 a 102 tohto rozsudku naopak umožňujú jasne odlíšiť prejednávanú vec od veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

75. Po prvé ako Všeobecný súd správne uviedol v bode 101 napadnutého rozsudku, vzťah medzi daňovými opatreniami a dotknutou pomocou zjavne nemôže byť rovnako úzky ako vzťah medzi poplatkom z priamych predajov liekov, ktorý znáša Laboratoires Boiron SA, a oslobodením priznaným veľkoobchodným distribútorom.

76. Vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), totiž existovalo vnútorné prepojenie medzi poplatkom a pomocou (oslobodením od tohto poplatku), čo sú podľa Súdneho dvora „dva neoddeliteľné prvky jedného a toho istého daňového opatrenia“ [34], ktoré, ako uviedol Všeobecný súd v napadnutom rozsudku, neumožňovalo odlíšiť jedno od druhého, čo zjavne nie je prípad prejednávanej veci. Neuplatniteľnosť daňového opatrenia z dôvodu jeho nezlučiteľnosti s právom Únie viedla teda logicky a priamo k zániku pomoci.

77. Okrem toho treba konštatovať, že výška pomoci vyplácanej RTVE z titulu financovania jej záväzkov verejnej služby nezávisí od výšky dotknutého daňového príjmu vybraného od prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania.

78. Na jednej strane z článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 a z článku 33 zákona č. 17/2006 – ktorých znenie podľa mňa Všeobecný súd neskreslil, ako preukážem v rámci preskúmania druhého odvolacieho dôvodu –, vyplýva, že výška pomoci priznanej RTVE v rámci financovania jej záväzkov verejnej služby sa vypočíta na základe čistých nákladov na záväzky verejnej služby, ktoré RTVE znášala v predchádzajúcich rokoch. [35]

79. Na druhej strane hoci nepochybne existuje záväzný legislatívny vzťah medzi dotknutým príjmom z dane a pomocou vyplácanou RTVE, vnútroštátna právna úprava stanovuje mechanizmus úpravy, uvedený Všeobecným súdom v bode 101 napadnutého rozsudku, ktorý podľa mňa bráni domnienke, že sú splnené obe podmienky uvedené judikatúrou.

80. Španielsko totiž uplatňuje premennú tak smerom nahor, ako aj smerom nadol, keďže sa zaväzuje v prípade nedostatku príjmov pokryť všetky náklady RTVE a v prípade prebytku previesť prebytočný príjem do svojho všeobecného rozpočtu, pričom si tiež ponecháva mieru voľnej úvahy týkajúcu sa podielu daňových príjmov, ktorý chce v skutočnosti poskytnúť RTVE. [36] Vzťah medzi daňou a pomocou nie je teda vzťahom „priamym a neoddeliteľným“, na aký poukázal generálny advokát Geelhoed vo svojich návrhoch vo veci Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124).

33 — Vec, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa týkala otázky, či nepodliehanie veľkoobchodných distribútorov poplatku z priamych predajov liekov uloženému farmaceutickým laboratóriám obsahuje nadmernú kompenzáciu v ich prospech a ako také teda predstavuje nezákonnú pomoc v ich prospech. V tejto veci bolo cieľom poplatku uloženého farmaceutickým laboratóriám kompenzovať náklady, ktoré veľkoobchodní distribútori znášajú pri vykonávaní povinností verejnej služby.

34 — Rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528, bod 45).

35 — Pozri bod 32 odôvodnenia sporného rozhodnutia.

36 — Pozri body 15 a 33 odôvodnenia sporného rozhodnutia.

81. Článok 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 a článok 33 zákona č. 17/2006, na ktoré Všeobecný súd výslovne poukazuje v bode 101 napadnutého rozsudku, tak zavádzajú zásadu celkového pokrytia nákladov vzniknutých RTVE v súvislosti so záväzkami verejnej služby, ktorá Španielsku ukladá povinnosť znášať ich. Ako Všeobecný súd uvádza v bodoch 9, 80 a 101 napadnutého rozsudku, ak zdroje financovania, ktorými RTVE disponuje, nepostačujú na pokrytie všetkých nákladov RTVE súvisiacich s plnením jej záväzkov verejnej služby, Španielsko je povinné pokryť tento deficit. Financovanie čistých nákladov na záväzky verejnej služby poskytovanej RTVE je tak zabezpečené nezávisle od príjmu vytvoreného z dotknutých daňových opatrení. [37]

82. Naopak v prípade prebytku sa prebytočný príjem prevedie do všeobecného štátneho rozpočtu, takže sa vyčlení na iné účely. [38]

83. Skutočnosť, že sú daňové príjmy vyššie alebo nižšie, ako sa očakávalo, nemá teda vplyv na plánovanú sumu náhrady priznanej RTVE na účely plnenia úlohy verejnej služby. [39]

84. Hoci teda systém zavedený vnútroštátnou právnou úpravou stanovuje zahrnutie príjmu z dane do pomoci vyplácanej RTVE, mechanizmus úpravy uvedený v článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 a v článku 33 zákona č. 17/2006, ako aj miera voľnej úvahy ponechanej Španielsku tento vzťah podľa môjho názoru skresľujú. Uvedený vzťah medzi daňou a schémou pomoci nie je zjavne prerušený, ale v každom prípade nie je dostatočne úzky na to, aby jednak spĺňal kritérium priameho vplyvu uvedené v judikatúre a jednak umožnil prebrať v prejednávanej veci riešenie, ktoré Súdny dvor prijal vo svojom rozsudku zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

85. A napokon hoci máme záväzný vzťah na základe rozpočtovej položky, tento vzťah sa neodráža vo výške pomoci vyplácanej RTVE.

86. Tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého mal Všeobecný súd nesprávne konštatovať, že prípadná nezlučiteľnosť dane s právom Únie priamo nevedie k spochybneniu dotknutej pomoci, treba preto zamietnuť.

iii) O kritériu založenom na konkurenčnej výhode v prospech príjemcu pomoci

87. DTS tvrdí, že daň má v rozpore s rozhodnutím Všeobecného súdu „priamy vplyv na výšku pomoci“ v rozsahu, v akom túto daň znáša konkurenčný podnik príjemcu pomoci, čím sa tomuto príjemcovi pomoci poskytuje konkurenčná výhoda. Inými slovami pomoc je o to významnejšia, že je financovaná z dane vyberanej od konkurentov.

88. Podľa môjho názoru sa Všeobecný súd v bode 102 napadnutého rozsudku nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že existencia konkurenčného vzťahu medzi osobami s daňovou povinnosťou a príjemcom pomoci financovanej touto daňou nestačí na vyvodenie záveru, že je daň neoddeliteľnou súčasťou tejto pomoci.

89. Na jednej strane je zrejmé, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora musia byť na účely preukázania toho, že je daň neoddeliteľnou súčasťou opatrenia pomoci, splnené dve podmienky:

— musí existovať záväzné ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré ukladá určenie dane na financovanie pomoci, a

— príjem z dane musí mať priamy vplyv na výšku pomoci

37 — Pozri body 14 a 34 odôvodnenia sporného rozhodnutia.

38 — Pozri body 15 a 33 odôvodnenia sporného rozhodnutia.

39 — Pozri bod 34 odôvodnenia sporného rozhodnutia.

90. Ak nie je jedna z týchto podmienok splnená, nemožno sa domnievať, že je daň neoddeliteľnou súčasťou opatrenia pomoci a kritérium založené na existencii konkurenčnej výhody nestačí na vyváženie tohto záveru.

91. Ako uviedol generálny advokát Geelhoed vo svojich návrhoch vo veci Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124), otázku, či existuje priamy a neoddeliteľný vzťah medzi daňou a pomocou financovanou prostredníctvom tejto dane, je potrebné skúmať z prípadu na prípad na základe znenia príslušných ustanovení, ich štruktúry, konkrétneho uplatňovania a „hospodárskeho kontextu, v ktorom sa uplatňujú“ [40]. V tejto súvislosti predovšetkým uviedol, že ukazovateľmi existencie takéhoto vzťahu sú rozsah a spôsob, v akom má kombinácia dane a pomoci vplyv na hospodársku súťaž v príslušnom priemyselnom (pod)odvetví alebo (sub)oblasti. [41]

92. Vo svojom rozsudku z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), však Súdny dvor rozhodol, že nejde o rozhodujúci faktor.

93. Po prvé, ako Súdny dvor uviedol v tomto rozsudku, nejde tu o meritórne posúdenie zlučiteľnosti pomoci s vnútorným trhom, ktoré vykonáva Komisia na základe článku 107 ZFEÚ a v rámci ktorého má preskúmanie konkurenčných vzťahov zjavne svoj význam, [42] ale o posúdenie existencie „záväzného vzťahu určenia“ medzi daňou a schémou pomoci financovanej touto daňou na účely určenia rozsahu povinnosti oznámenia stanovenej v článku 108 ods. 3 ZFEÚ.

94. Po druhé otázkou je, či má príjem z dane priamy vplyv na „výšku pomoci“, pričom tento pojem treba vykladať v tom najzákladnejšom účtovnom zmysle ako pojem týkajúci sa sumy alebo objemu pomoci. V nemeckom a anglickom znení judikatúry sa „výška pomoci“ prekladá výrazmi „den Umfang der Beihilfe“ a „the amount of the aid“. [43] Odpoveď na túto otázku vychádza z čisto účtovného posúdenia, a teda vylučuje analýzu konkurenčných vzťahov medzi osobami s daňovou povinnosťou a príjemcom pomoci.

95. Po tretie zavedenie dodatočného kritéria v podobe otázky konkurenčného vzťahu medzi osobami s daňovou povinnosťou a príjemcom pomoci, ktorá je financovaná touto daňou, by podľa Súdneho dvora mohlo mať vplyv na účinnosť kontroly vykonávanej Komisiou. Táto kontrola by totiž závisela od predbežného a jednostranného posúdenia existencie a stavu konkurenčných vzťahov zo strany každého členského štátu. [44] Toto riziko je podľa mňa o to vyššie, že v praxi sa takáto daň vyberá na odvetvovej úrovni, takže osoby s daňovou povinnosťou a príjemca dane pôsobia na tom istom trhu alebo na prepojených trhoch.

96. Keby som mal súhlasiť s tvrdením odvolateľky, znamenalo by to, že kritérium založené na záväznom vzťahu určenia by bolo splnené vždy, keď sa daň vyberá na odvetvovej úrovni a vzťahuje sa na podniky, ktorú sú s príjemcom pomoci v konkurenčnej pozícii. Takýto výklad by však bol v zjavnom rozpore s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora. Súdny dvor mal totiž v úmysle vykladať záväzný vzťah určenia veľmi reštriktívne, aby sa dodržalo presné vymedzenie, ktoré Zmluva o FEÚ zavádza medzi pravidlami týkajúcimi sa štátnej pomoci na jednej strane a pravidlami týkajúcimi sa narušení hospodárskej súťaže, ktoré vyplývajú z daňových ustanovení prijatých členskými štátmi, na druhej strane.

40 — Bod 34 týchto návrhov.

41 — Bod 35 uvedených návrhov.

42 — Pripomínam, že cieľom tohto ustanovenia je ochrana hospodárskej súťaže medzi podnikmi prostredníctvom zákazu akejkoľvek pomoci poskytnutej členským štátom a spĺňajúcej podmienky uvedené v jeho odseku 1.

43 — Pozri najmä rozsudok z 13. januára 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, bod 26).

44 — Pozri rozsudok z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, bod 95).

97. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa preto domnievam, že Všeobecný súd na účely svojho posúdenia existencie záväzného vzťahu určenia medzi dotknutými daňovými opatreniami a pomocou vyplácanou RTVE správne zamietol tvrdenie žalobkyne založené na údajnej konkurenčnej výhode, z ktorej má RTVE prospech z dôvodu dane uloženej jej konkurentom.

98. Námietku, ktorú v tejto súvislosti vzniesla DTS, treba preto zamietnuť ako nedôvodnú.

iv) O skutočnosti, že prebytok príjmov, ktorým RTVE disponuje, sa prevádza do rezervného fondu a prípadne sa presúva do štátneho rozpočtu [45]

99. DTS vytýka Všeobecnému súdu, že sa domnieval, že príjem z dane nemá vplyv na výšku pomoci, keďže ako vyplýva z bodov 66 a 67 napadnutého rozsudku, príjmy presahujúce čisté náklady na verejnú službu sa prevádzajú do rezervného fondu alebo sa presúvajú do štátneho rozpočtu a bola stanovená maximálna hranica príjmov RTVE. Existencia takejto maximálnej hranice je irelevantná. V súlade s rozsudkom z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), totiž aby bolo v takom prípade možné dospieť k záveru, že daň ovplyvňuje výšku pomoci, by bolo relevantné, aby jej stanovenie v rámci tejto maximálnej hranice záviselo aj od prognóz príjmov plynúcich z dane, ako je to v prejednávanej veci.

100. Domnievam sa, že táto výhrada je nedôvodná.

101. Ako som uviedol, skutočnosť, že prebytok príjmov, ktorými RTVE disponuje, sa v súlade s článkom 33 zákona č. 17/2006 a článkom 8 zákona č. 8/2009 prevádza do rezervného fondu a prípadne sa presúva do štátneho rozpočtu, narúša záväzný vzťah určenia medzi daňovými príjmami a dotknutou pomocou. Za tohto predpokladu výnos z dane automaticky neovplyvňuje výšku pomoci, keďže prebytok sa prerozdelí na iné účely a neumožní navýšiť sumu pomoci.

102. Paralela s rozsudkom z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), je podľa mňa irelevantná. Vo veci, v ktorej bol vyhlásený tento rozsudok, bol totiž výnos z dane z reklamy výlučne a „v celom rozsahu“ záväzne určený na financovanie pomoci rozhlasovému vysielaniu, ako to výslovne vyplýva z bodu 104 tohto rozsudku. Okrem toho hoci túto pomoc skutočne prideľoval výbor, tento výbor nemal právomoc záväzne určiť disponibilné fondy na iné účely, ako bola uvedená pomoc. V prejednávanej veci však zjavne nejde o takýto prípad, a to v rozsahu, v akom dotknuté daňové príjmy nie sú výlučne a v celom rozsahu určené na financovanie pomoci, keďže prebytočné príjmy sa presúvajú do rezervného fondu a prípadne do štátneho rozpočtu s cieľom prerozdeliť ich na iné účely.

103. Všeobecný súd sa teda podľa môjho názoru nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že mechanizmus uvedený v článku 33 zákona č. 17/2006 a v článku 8 zákona č. 8/2009 neumožňuje domnievať sa, že daň má priamy vplyv na výšku pomoci určenej RTVE.

104. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba zamietnuť druhú časť prvého odvolacieho dôvodu ako nedôvodnú.

105. Preto navrhujem, aby Súdny dvor vyhlásil prvý odvolací dôvod uvedený odvolateľkou, založený na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho výkladu pojmu pomoc, ako čiastočne neúčinný a čiastočne nedôvodný.

45 — Toto tvrdenie bolo pôvodne uvedené v rámci druhého žalobného dôvodu neplatnosti, ktorý predložila DTS. Keďže tento odvolací dôvod súvisí s nesprávnym právnym posúdením Všeobecného súdu v rámci výkladu judikatúry Súdneho dvora, rozhodol som sa ho preskúmať v rámci prvého odvolacieho dôvodu.

C – O druhom odvolacom dôvode založenom na nedostatočnom súdnom preskúmaní, ktoré vykonal Všeobecný súd, a na skreslení uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy v rámci jeho posúdenia týkajúceho sa porušenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ

106. Svojím druhým odvolacím dôvodom DTS kritizuje analýzu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorú Všeobecný súd vykonal v bodoch 66, 67 a 69 napadnutého rozsudku, a na základe ktorej dospel v bodoch 102 až 104 napadnutého rozsudku k záveru, že daň uložená tejto spoločnosti nemá vplyv na pomoc poskytovanú RTVE a nie je teda neoddeliteľnou súčasťou schémy pomoci.

107. Tento druhý odvolací dôvod pozostáva z dvoch častí.

108. Prvá časť je založená na nedostatočnom súdnom preskúmaní, ktoré Všeobecný súd vykonal v rámci svojho posúdenia existencie záväzného vzťahu určenia medzi daňou a dotknutou pomocou.

109. Pokiaľ ide o druhú časť, tá je založená na vade skreslenia uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy v rozsahu, v akom Všeobecný súd na účely svojej analýzy údajne nezohľadnil skutočnosť, že predbežný rozpočet RTVE sa stanovuje so zreteľom na predpokladanú výšku daňových príjmov, takže táto suma priamo ovplyvňuje výšku sumy pomoci.

1. Napadnutý rozsudok

110. Všeobecný súd v bode 65 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že vzhľadom na znenie zákona č. 8/2009 nezávisí výška pomoci určenej RTVE od výšky platieb uložených žalobkyni, keďže výška pomoci sa stanovuje podľa čistých nákladov na poskytovanie verejnej služby.

111. Na účely odôvodnenia tohto záveru Všeobecný súd jednak v bodoch 66 až 68 napadnutého rozsudku preskúmal znenie článku 33 zákona č. 17/2006, článku 3 ods. 2 a článku 8 zákona č. 8/2009, ktoré definujú úlohu Španielska za predpokladu, že príjmy, ktorými disponuje RTVE, prekročia náklady na poskytovanie verejnej služby.

112. Všeobecný súd tiež v bode 69 napadnutého rozsudku preskúmal znenie článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009, ktorý definuje úlohu Španielska za predpokladu, že príjmy, ktorými disponuje RTVE, nestačia na pokrytie nákladov na poskytovanie verejnej služby.

2. O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na nedostatočnom súdnom preskúmaní, ktoré vykonal Všeobecný súd

a) Tvrdenia účastníkov konania

113. Prvou časťou svojho druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že súdne preskúmanie, ktoré Všeobecný súd vykonal v súvislosti so sporným rozhodnutím, bolo nedostatočné. Všeobecný súd jednak údajne nezohľadnil všetky relevantné ustanovenia španielskeho právneho rámca, najmä článok 34 zákona č. 17/2006 a článok 44 mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el articulo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado (rámcový mandát udelený RTVE, upravený v článku 4 zákona č. 17/2006 schváleného na plenárnej schôdzi poslaneckou snemovňou a senátom)[46]. Z týchto ustanovení jasne vyplýva, že RTVE je zo zákona povinná zostaviť vlastný rozpočet zohľadňujúci nielen predpokladané náklady na úlohu verejnej služby, ale aj predpokladané príjmy, vrátane príjmu z dotknutej dane. Tým by sa preukázalo, že predpokladaná výška príjmov z dane uloženej spoločnosti DTS ovplyvňuje výšku pomoci, ktorú RTVE poberá.

46 — BOE č. 157 z 30. júna 2008, s. 28833, ďalej len „rámcový mandát“.

114. Všeobecný súd tiež údajne nevykonal úplné preskúmanie posúdení Komisie týkajúcich sa podmienok stanovených v rozsudku z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), podľa ktorých príjem z dane ovplyvňuje výšku sumy pomoci, pokiaľ sa poskytnutá dotácia vypočíta podľa „očakávaného“ výnosu alebo „predpokladanej výšky“ príjmov z dane. Všeobecný súd totiž nepreskúmal, v akom rozsahu je výpočet pomoci ovplyvnený predpokladanou výškou príjmov, ale obmedzil sa len na schválenie analýzy Komisie.

115. RTVE, Španielske kráľovstvo a Komisia spochybňujú prípustnosť tohto tvrdenia. RTVE a Španielske kráľovstvo zdôrazňujú, že Všeobecný súd nie je povinný odkazovať na každé ustanovenie vnútroštátneho právneho rámca, ktoré je uplatniteľné. Okrem toho DTS v konaní pred Všeobecným súdom nepovažovala článok 34 zákona č. 17/2006 a článok 44 rámcového mandátu za relevantné. Komisia zdôrazňuje, že DTS sa na článok 33 a článok 34 zákona č. 17/2006, článok 44 rámcového mandátu a článok 2 ods. 2 a článok 8 zákona č. 8/2009 neodvolávala vo svojej žalobe ani vo svojej replike pred Všeobecným súdom. Všeobecnému súdu však neprislúcha, aby v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Komisie bez návrhu poukazoval na pravidlá vnútroštátneho práva.

116. V každom prípade sa RTVE, Španielske kráľovstvo a Komisia domnievajú, že tieto výhrady sú nedôvodné.

b) Moja analýza

i) O prvom tvrdení založenom na nezohľadnení článku 34 zákona č. 17/2006 a článku 44 rámcového mandátu

117. Na úvod treba spresniť, že napriek významu, ktorý DTS zrejme prikladá uvedeným článkom v rámci tohto odvolania, nespomenula ich v žiadnom zo svojich písomných podaní predložených v priebehu konania pred Všeobecným súdom. Skutočnosť, že DTS v rámci svojho návrhu na začatie konania ani v rámci svojej repliky nepovažovala za užitočné spomenúť uvedené ustanovenia, podľa môjho názoru preukazuje, že nejde o podstatné alebo relevantné ustanovenia.

118. Ako DTS zdôrazňuje v poznámke pod čiarou 3 svojho odvolania, znenia zákona č. 17/2006 a rámcového mandátu boli predložené v prílohe vyjadrenia k žalobe podaného Komisiou a vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania podaného RTVE pred Všeobecným súdom. V prvom rade je však na žalobkyni, aby v rámci žaloby o neplatnosť, ktorú podala proti spornému rozhodnutiu, vyčerpávajúcim spôsobom vyvodila uplatniteľné ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré považuje za relevantné, pričom nemôžem vytýkať Všeobecnému súdu, že nerozhodol o určitých ustanoveniach, ak na ne žalobkyňa výslovne neodkázala. Hoci DTS uvádza, že uvedené ustanovenia spomenula na pojednávaní pred Všeobecným súdom, nie je mi známe, v akom rozsahu poukazovala na článok 34 zákona č. 17/2006 a článok 44 rámcového mandátu.

119. V každom prípade pripomínam, že len Všeobecný súd má právomoc posúdiť hodnotu, ktorú je potrebné priznať jemu predloženým dôkazom.[47] Bol teda plne oprávnený vylúčiť zo svojej analýzy článok 34 zákona č. 17/2006 a článok 44 rámcového mandátu. Ako bude ďalej vidno v rámci mojej analýzy, tieto ustanovenia neumožňovali vzhľadom na svoj predmet pochopiť povahu vzťahu určenia medzi dotknutou daňou a pomocou vyplácanou RTVE.

120. Za týchto podmienok sa domnievam, že toto prvé tvrdenie nie je prípustné.

47 — Z ustálenej judikatúry vyplýva, že len Všeobecný súd má právomoc zistiť a posúdiť skutkový stav a taktiež má ako jediný právomoc posúdiť hodnotu, ktorú je potrebné priznať jemu predloženým dôkazom, pokiaľ boli dôkazy, ktoré uznal na preukázanie tohto skutkového stavu, riadne získané a boli rešpektované všeobecné právne zásady a procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazných prostriedkov (pozri rozsudky z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisia, C-167/04 P, EU:C:2006:594, body 106 a 107, ako aj citovanú judikatúru, a z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, EU:C:2007:277, bod 41 a citovanú judikatúru).

ii) O druhom tvrdení založenom na nedostatočnom súdnom preskúmaní, ktoré Všeobecný súd vykonal v súvislosti s podmienkami stanovenými v rozsudku z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764)

121. Hneď na úvod navrhujem zamietnuť druhé tvrdenie, keďže je nedôvodné.

122. Z dôvodov, ktoré som uviedol v bode 102 týchto návrhov, je totiž paralela, ktorú odvolateľka vidí medzi touto vecou a vecou, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), irelevantná. V uvedenej veci nielenže existovalo právne ustanovenie záväzne určujúce príjem z dane na pomoc pre rozhlasové vysielanie, ale tiež príjem z tejto dane bol výlučne a v celom rozsahu záväzne určený na financovanie tejto pomoci bez toho, aby sa prebytok prerozdeľoval na iné účely.

123. Vzhľadom na tieto skutočnosti treba teda zamietnuť prvú časť druhého odvolacieho dôvodu ako čiastočne neprípustnú a čiastočne nedôvodnú.

3. O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na skreslení uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy

a) Tvrdenia účastníkov konania

124. Druhou časťou svojho druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka podporovaná spoločnosťami Telefónica vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 66, 67 a 69 napadnutého rozsudku skreslil článok 2 ods. 2 a článok 8 zákona č. 8/2009, ako aj článok 33 zákona č. 17/2006, na základe ktorých dospel k záveru, že dotknutá daň neovplyvňuje výšku pomoci určenej RTVE. Mal im totiž pripísať rozsah, ktorým im neprináleží, ak sa analyzujú v spojení s článkom 34 zákona č. 17/2006 a s článkom 44 rámcového mandátu.

125. Spoločnosti Telefónica tiež tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne vykladal vnútroštátnu právnu úpravu, čím zjavne skreslil dôkazy, ktoré mu boli predložené.

126. RTVE, Španielske kráľovstvo a Komisia tvrdia, že tento odvolací dôvod je neprípustný.

b) Moja analýza

127. V rozpore s tvrdením RTVE, Španielskeho kráľovstva a Komisie považujem druhú časť druhého odvolacieho dôvodu za prípustnú.

128. Súdny dvor totiž môže rozhodovať o výhradách týkajúcich sa zistenia a posúdenia skutkového stavu, ak odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd skreslil dôkazné prostriedky, ktoré mu boli predložené.[48] V prejednávanej veci ide však práve o tento prípad, keďže DTS vytýka Všeobecnému súdu, že skreslil vnútroštátnu právnu úpravu, pričom odvolateľka konkrétne poukazuje jednak na skutočnosti, ktoré podľa nej Všeobecný súd skreslil, a jednak na chyby v analýze, ktoré ho v rámci jeho posúdenia viedli k tomuto skresleniu.

129. Súdny dvor teda môže vykonať súdne preskúmanie.

48 — Rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 79 a citovaná judikatúra).

130. V súlade s ustálenou judikatúrou Súdny dvor musí určiť, či Všeobecný súd na základe dokumentov a procesných materiálov, ktoré mu boli predložené, neskreslil znenie dotknutých vnútroštátnych ustanovení, či v súvislosti s týmito dôkazmi nedospel ku konštatovaniu, ktoré zjavne odporuje ich obsahu, a či s cieľom zistiť obsah dotknutej vnútroštátnej právnej úpravy pri skúmaní všetkých dôkazov jednému z nich nepriznal širší rozsah, ktorý mu vzhľadom na ostatné dôkazy neprináleží. [49]

131. Takéto skreslenie však musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov, či dokonca použiť nové dôkazné prostriedky. [50]

132. Po pozornom prečítaní tvrdení uvedených spoločnosťou DTS som dospel k záveru, že sa jej nepodarilo preukázať, že Všeobecný súd v bodoch 66 až 69 napadnutého rozsudku dospel ku konštatovaniam, ktoré zjavne odporujú obsahu ustanovení dotknutej španielskej právnej úpravy, ani že jednému z týchto ustanovení priznal širší rozsah, ktorý mu vzhľadom na ostatné dôkazy zjavne neprináleží.

i) O výklade znenia článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 prijatom v bode 69 napadnutého rozsudku

133. Všeobecný súd uviedol, že podľa článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 „za predpokladu, že príjmy, ktorými disponuje RTVE nestačia na pokrytie nákladov na poskytovanie verejnej služby v oblasti vysielania, rozdiel bude pokrytý z príspevkov zo španielskeho všeobecného štátneho rozpočtu“.

134. Podľa spoločnosti DTS toto ustanovenie nezaväzuje Španielsko k tomu, aby zo všeobecného rozpočtu poskytovalo zdroje na pokrytie nákladov súvisiacich s úlohou verejnej služby, ale ukladá mu povinnosť doplniť plánovaný rozpočet RTVE, ak je pri jeho plnení výška daňových príjmov nižšia ako rozpočtové odhady. Okrem toho príspevky zo všeobecného rozpočtu nie sú povolené, ak výdavky presahujú rozpočtové odhady.

135. Článok 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 by sa mal navyše vykladať v spojení s článkom 34 zákona č. 17/2006 a článkom 44 rámcového mandátu. V zmysle článku 34 zákona č. 17/2006 samotná RTVE zostavuje svoj vlastný rozpočet zohľadňujúci nielen predpokladané náklady na poskytovanie verejnej služby, ale aj predpokladané príjmy, vrátane príjmu z daní upravených zákonom č. 8/2009. V dôsledku toho na základe článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 za predpokladu, že by bol skutočný príjem z daní nižší ako predpokladaná výška výberu a neumožňoval by pokryť rozpočtové náklady RTVE na verejnú službu, Španielsko by bolo povinné doplniť „plánovaný rozpočet“ príspevkami zo svojho všeobecného rozpočtu. „Plánovaný rozpočet“ sa však musí zostaviť na základe predpokladanej výšky príjmov z dane a táto výška príjmov preto priamo ovplyvňuje výšku pomoci. Vplyv, ktorý má príjem z dane na plnenie rozpočtu RTVE, by sa teda nemal zamieňať s vplyvom, ktorý má predbežná výška príjmov z dane na počiatočné zostavenie uvedeného rozpočtu, a teda na výšku pomoci. Iba ten je relevantný.

136. Spoločnosti Telefónica dopĺňajú, že existujú jasné informácie, ktoré popierajú možnosť údajného dodatočného príspevku zo španielskeho všeobecného rozpočtu, pričom v dôvodovej správe k zákonu č. 8/2009 sa najmä uvádza, že „nie je primerané, aby záruka financovania viedla k zvýšeniu príspevku štátu“. Okrem toho ide o sekundárny predpoklad, keďže na účely financovania časti nákladov plynúcich zo záväzkov verejnej služby Španielskom musia byť splnené dve podmienky. Po prvé príjem z dane musí byť v príslušnom roku nižší ako náklady na poskytovanie verejnej služby a po druhé výška rezervného fondu musí byť nedostatočná na pokrytie nákladov RTVE v danom roku. Navyše článok 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 zavádza štátnu záruku obmedzenú na rozdiel medzi výberom dane

49 — Rozsudok z 5. júla 2011, Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:452, bod 53).

50 — Pozri najmä rozsudky z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisia (C-167/04 P, EU:C:2006:594, bod 108 a citovanú judikatúru); z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 37 a citovanú judikatúru), ako aj z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 80 a citovanú judikatúru).

plus rezervným fondom na jednej strane a nákladmi na plnenie záväzkov verejnej služby na druhej strane. Ide preto o nové opatrenie pomoci. To nebráni tomu, aby bola pomoc poskytnutá RTVE stanovená na základe príjmu z dane a aby sa v prípade, ak tento príjem nie je dostatočný, Španielsko zaviazalo na pokrytie tohto rozdielu.

137. Podľa môjho názoru nič v tvrdeniach uvedených odvolateľkou neumožňuje preukázať, že Všeobecný súd zjavne skreslil znenie článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009.

138. Po prvé odvolateľka sa tvrdením, že v súlade s týmto ustanovením „Španielsko [by bolo] povinné doplniť ‚plánovaný rozpočet' príspevkami zo svojho všeobecného rozpočtu" alebo že „[uvedené] ustanovenie [ukladá] Španielsku povinnosť doplniť ‚plánovaný rozpočet' RTVE, ak je pri jeho plnení výška daňových príjmov nižšia ako rozpočtové odhady", neodchyľuje od výkladu článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009, ktorý prijal Všeobecný súd.

139. Po druhé hoci odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že toto ustanovenie nevykladal s ohľadom na znenie článku 34 zákona č. 17/2006 a článku 44 rámcového mandátu, nie je mi vôbec jasné, v akom rozsahu sú tieto ustanovenia relevantné.

140. Článok 34 zákona č. 17/2006, nazvaný „Rozpočty", stanovuje:

„1. RTVE… zostavuje prevádzkový rozpočet, ktorý špecifikuje príslušné ročné zdroje a dotácie, ako aj podrobný kapitálový rozpočet. Prevádzkový a kapitálový rozpočet RTVE… je súčasťou všeobecného štátneho rozpočtu.

2. Prevádzkový a kapitálový rozpočet RTVE… obsahuje predpokladaný výkaz ziskov a strát a predpokladaný výkaz cash flow pre príslušný rok. Prílohou týchto rozpočtov je predpokladaná súvaha subjektu, ako aj doplňujúca dokumentácia požadovaná ministerstvom…

…"

141. Článok 44 rámcového mandátu, nazvaný „Rozpočtové záväzky", okrem toho uvádza:

„RTVE a jej spoločnosti upravia svoj rozpočet v súlade s ustanoveniami článku 34 zákona č. 17/2006. Uvedené rozpočty sa zostavujú v súlade so zásadou vyrovnaného rozpočtu a stanovujú finančné záväzky potrebné na dosiahnutie všeobecných cieľov stanovených týmto rámcovým mandátom tak, ako je upravený v platnej programovej zmluve."

142. Treba konštatovať, ako napokon uvádzajú RTVE a Komisia, že tieto ustanovenia stanovujú len všeobecné zásady a ich znenie neumožňuje preukázať záväzný vzťah určenia medzi dotknutými daňovými príjmami a schémou pomoci poskytovanej RTVE.

143. Po tretie ani tvrdenia uvedené spoločnosťami Telefónica neumožňujú konštatovať, že Všeobecný súd dospel ku konštatovaniam, ktoré zjavne odporujú obsahu ustanovení článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009. Pokiaľ ide o dôvodovú správu k uvedenému zákonu, táto nie je záväzná a úryvok uvedený spoločnosťami Telefónica zjavne nedovoľuje vylúčiť doplnkový príspevok Španielska. Okrem toho nie je podľa mňa podstatné, že ide len o sekundárny predpoklad. Všeobecný súd spomína existenciu takéhoto predpokladu v kontexte, ktorý je dostatočný na vyvodenie záveru uvedeného v bode 101 napadnutého rozsudku, podľa ktorého Španielske kráľovstvo je povinné vyrovnať rozdiel medzi finančnými zdrojmi, ktorými disponuje RTVE, a jeho celkovými nákladmi na splnenie jeho záväzkov verejnej služby.

ii) O výklade znenia článku 33 zákona č. 17/2006 a článku 8 zákona č. 8/2009 prijatom v bodoch 66 až 68 napadnutého rozsudku

– Napadnutý rozsudok

144. V bodoch 66 až 68 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol:

„66 … podľa článku 33 zákona č. 17/2006, v znení zákona č. 8/2009, za predpokladu, že príjmy, ktorými disponuje RTVE, prekročia náklady na poskytovanie verejnej služby v oblasti vysielania, zostatok bude rozdelený. Ak tento zostatok neprekročí 10 % ročných rozpočtových nákladov RTVE, bude prevedený do rezervného fondu, a ak túto hranicu prekročí, bude prevedený do štátneho rozpočtu.

67 Pokiaľ ide o finančné zdroje prevedené do rezervného fondu, z článku 8 zákona č. 8/2009 vyplýva, že tento fond môže byť použitý len na základe výslovného povolenia Ministerio de Economía y Hacienda (ministerstvo hospodárstva a financií, Španielsko) a ak tento fond nebude použitý počas štyroch rokov, bude slúžiť na zníženie náhrad poskytovaných zo španielskeho všeobecného štátneho rozpočtu. Preto finančné prostriedky prevedené do rezervného fondu nemožno považovať za prostriedky priamo ovplyvňujúce výšku pomoci určenej RTVE.

68 Okrem toho článok 3 ods. 2 zákona č. 8/2009 stanovuje maximálnu hranicu príjmov RTVE, ktorá je stanovená na 1 200 miliónov eur na roky 2010 a 2011. Suma, ktorá prekračuje túto hranicu, má byť priamo prevedená do španielskeho všeobecného štátneho rozpočtu.“

– Tvrdenia účastníkov konania [51]

145. Po prvé DTS vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 66 a 67 napadnutého rozsudku skreslil ustanovenia článku 33 zákona č. 17/2006 a článku 8 zákona č. 8/2009, keď im pripísal rozsah, ktorým im neprináleží. Všeobecný súd sa totiž obmedzil len na tvrdenie, že v súlade s článkom 8 ods. 3 zákona č. 8/2009 rezervný fond môže byť použitý len na základe výslovného povolenia španielskeho ministerstva hospodárstva a financií, pričom opomenul úvodnú časť znenia tohto ustanovenia, podľa ktorého „fond môže byť použitý len na kompenzáciu strát z predchádzajúcich rokov a na riešenie nepredvídaných situácií spojených s poskytovaním verejnej služby“. Podľa odvolateľky výška týchto dodatočných zdrojov nevyhnutne závisí od príjmu z daní, keďže tento fond je dopĺňaný práve z nich.

146. Spoločnosti Telefónica okrem toho tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne vykladal článok 33 ods. 1 zákona č. 17/2006 a článok 3 ods. 2 zákona č. 8/2009, keď konštatoval, že tieto ustanovenia rušia akýkoľvek vzťah medzi výškou pomoci a výškou daní vybraných na základe daňových opatrení. Na jednej strane možnosť presunu príjmov do španielskeho všeobecného rozpočtu je sekundárnou možnosťou. Len príjmy prekračujúce hranicu 10 % ročných nákladov RTVE sa prevedú do štátneho rozpočtu. Na druhej strane z toho nevyplýva, že výška pomoci nezávisí od výšky daňových príjmov. Článok 33 ods. 1 zákona č. 17/2006 stanovuje nanajvýš tak hranicu výšky pomoci. To však nebráni tomu, aby sa celkový výnos z vybraných daní prekonvertoval na pomoc do výšky stanovenej vnútroštátnym zákonodarcom. Uvedená hranica je podmienkou *sine qua non* zlučiteľnosti pomoci, inak by hrozilo riziko nadmernej kompenzácie v rozpore s právom Únie.

51 — Po prvé DTS vytýkala Všeobecnému súdu, že sa domnieval, že príjem z dane nemá vplyv na výšku pomoci, keďže príjmy presahujúce čisté náklady na verejnú službu sa prevádzajú do rezervného fondu alebo sa presúvajú do štátneho rozpočtu a bola stanovená maximálna hranica príjmov RTVE, pričom odkazovala na rozsudok z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Keďže je toto prvé tvrdenie založené na nesprávnom právnom posúdení Všeobecného súdu pri výklade judikatúry Súdneho dvora, rozhodol som sa preskúmať ho v rámci prvého odvolacieho dôvodu.

– Moja analýza

147. Tieto tvrdenia treba zamietnuť.

148. Pokiaľ ide o tvrdenia uvedené odvolateľkou, konštatujem predovšetkým, že Všeobecný súd v bode 66 napadnutého rozsudku preberá v podstate totožné znenie výkladu ustanovení článku 33 zákona č. 17/2006, aké uviedla samotná odvolateľka v bode 10 svojho návrhu na začatie konania.[52]

149. Pokiaľ ide o analýzu Všeobecného súdu uvedenú v bode 67 napadnutého rozsudku, DTS len spresňuje znenie ustanovenia, konkrétne článku 8 ods. 3 zákona č. 8/2009, ktoré nijako neumožňuje odporovať výkladu španielskej právnej úpravy prijatému Všeobecným súdom a neumožňuje ani vyvodiť záver, že výška daňového poplatku odvádzaného odvolateľkou ovplyvňuje výšku pomoci poskytovanej RTVE.

150. Pokiaľ ide o tvrdenia spoločností Telefónica, žiadne z nich neumožňuje preukázať, že Všeobecný súd zjavne skreslil znenie uvedených ustanovení. To, či je predpoklad uvedený Všeobecným súdom sekundárny alebo nie, nemení nič na skutočnosti, že podľa článku 33 zákona č. 17/2006 sa prebytok v rozsahu, v akom neprekročí 10 % ročných rozpočtových nákladov RTVE, prevedie do rezervného fondu, a v rozsahu, v akom prekročí túto hranicu, prevedie do štátneho rozpočtu, čo spoločnosti Telefónica vôbec nespochybňujú. Okrem toho Všeobecný súd v rozpore s ich tvrdením nedospel k záveru, že výška pomoci nezávisí od výšky daňových príjmov, ale že výška daňových príjmov nemôže „priamo ovplyvniť“ výšku pomoci vyplácanej RTVE.

151. Vzhľadom na tieto skutočnosti preto navrhujem, aby Súdny dvor zamietol druhý odvolací dôvod založený na nedostatočnom súdnom preskúmaní, ktoré vykonal Všeobecný súd, a na skreslení uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy v rámci jeho posúdenia týkajúceho sa porušenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

D – *O treťom odvolacom dôvode založenom na vade skreslenia a na porušení rozsahu súdneho preskúmania Všeobecného súdu v rámci jeho posúdenia porušenia článku 106 ods. 2 ZFEÚ*

152. Odvolateľka v prejednávanej veci dostatočne podrobne tvrdí, že Všeobecný súd skreslil tvrdenia, ktoré uviedla na podporu svojho druhého žalobného dôvodu neplatnosti, založeného na porušení článku 106 ods. 2 ZFEÚ, v dôsledku čoho rozhodla *ultra petita* zmeniť predmet sporu a prekročila hranice svojho súdneho preskúmania.

153. Za týchto podmienok je tretí odvolací dôvod v rozpore s tvrdením RTVE prípustný.

154. Tento tretí odvolací dôvod pozostáva z dvoch častí, z ktorých prvá je založená na vade skreslenia a druhá je založená na porušení rozsahu súdneho preskúmania zo strany Všeobecného súdu, pričom preskúmanie druhej časti je podmienené dôvodnosťou prvej časti.

1. O prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu založenej na vade skreslenia tvrdení predložených v prvostupňovom konaní na podporu porušenia článku 106 ods. 2 ZFEÚ

155. Pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry musí skreslenie zjavne vyplývať z listín založených v spise bez toho, aby Súdny dvor potreboval vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov.

52 — Tento bod 10 znie takto:
„Zákon tiež ustanovuje rezervný fond, do ktorého sa prevedú príjmy prekračujúce čisté náklady na poskytovanie verejnej služby, a to až do maximálnej výšky 10 % rozpočtových nákladov, pričom príjmy prekračujúce túto hornú hranicu musia byť prevedené do štátneho rozpočtu…“

156. Podľa môjho názoru však posúdenie, ktoré Všeobecný súd vykonal v bodoch 118 až 167 napadnutého rozsudku, nie je poznačené touto vadou.

157. Po prvé DTS tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 151 a 152 napadnutého rozsudku nesprávne vykladal druhý žalobný dôvod neplatnosti, keď rozlišoval „tvrdenia žalobkyne týkajúce sa účinkov troch daňových opatrení zavedených alebo zmenených zákonom č. 8/2009“ a „tvrdenia žalobkyne týkajúce sa účinkov prvkov pomoci stanovených systémom financovania RTVE zmeneným a doplneným zákonom č. 8/2009“. Z procesných dokumentov totiž jasne vyplývalo, že žalobkyňa nikdy nepredložila tvrdenia týkajúce sa účinkov samotnej pomoci.

158. Je pravda, že DTS v bode 59 svojho návrhu na začatie konania uviedla druhý žalobný dôvod neplatnosti s tým, že „Komisia porušila článok 106 ods. 2 ZFEÚ, keď povolila pomoc, ktorá nespĺňa požiadavku proporcionality stanovenú v uvedenom článku *v rozsahu, v akom dane slúžiace na jej financovanie* zahŕňajú narušenie hospodárskej súťaže v rozpore so všeobecným záujmom“ [53].

159. Vzhľadom na odôvodnenie a tvrdenia, ktoré žalobkyňa uviedla v rámci svojho návrhu na začatie konania a svojej repliky, sa však Všeobecný súd mohol oprávnene domnievať, že žalobkyňa spochybňuje posúdenie Komisie týkajúce sa účinkov na hospodársku súťaž, ktoré majú nielen tri daňové opatrenia zavedené alebo zmenené zákonom č. 8/2009, ale aj prvky pomoci stanovené systémom financovania RTVE, zmeneným a doplneným uvedeným zákonom.

160. V bode 77 svojho návrhu totiž DTS predložila svoje tvrdenia týkajúce sa existencie narušenia hospodárskej súťaže, pričom uviedla, že hospodárska súťaž na trhu televíznych divákov a na trhoch nadobúdania audiovizuálneho obsahu je narušená v rozpore so spoločným záujmom, a to „systémom financovania RTVE povoleným v [spornom] rozhodnutí (a osobitne ‚poplatkom‘ vo výške 1,5 % uloženým prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania)“ a vo svojej replike DTS vo všeobecnej rovine spomína aj „nový systém [resp. schému] financovania“ [54].

161. Okrem toho DTS v bodoch 93 až 99 svojho návrhu výslovne spochybňuje „mechanizmy stanovené zákonom č. 8/2009“ na účely zabránenia narušení hospodárskej súťaže spôsobených činnosťou RTVE a osobitne ustanovenia upravené v článku 3 ods. 1, v článku 6 ods. 5 a v článku 9 ods. 1 písm. i) a m) zákona č. 8/2009.

162. Ako však vyplýva z bodov 94 až 99 návrhu podaného spoločnosťou DTS, ako aj z bodov 162 až 164 napadnutého rozsudku, tieto mechanizmy sa líšia od daňových opatrení namietaných odvolateľkou a vzťahuje sa na ne systém financovania pomoci vyplácanej RTVE.

163. Za týchto podmienok vzhľadom na tvrdenia predložené žalobkyňou v jej písomných podaniach nemožno tvrdiť, že Všeobecný súd nesprávne vykladal druhý žalobný dôvod neplatnosti, keď rozlišoval „tvrdenia žalobkyne týkajúce sa účinkov troch daňových opatrení zavedených alebo zmenených zákonom č. 8/2009“ a „tvrdenia žalobkyne týkajúce sa účinkov prvkov pomoci stanovených systémom financovania RTVE zmeneným a doplneným zákonom č. 8/2009“.

164. Toto prvé tvrdenie treba preto zamietnuť.

165. Po druhé DTS tvrdí, že Všeobecný súd v bode 120 napadnutého rozsudku skreslil jej tvrdenia, keď nesprávne rozlišoval medzi tvrdením založeným na tom, že RTVE vykonáva tlak na zvyšovanie cien na trhu nadobúdania vysielacieho obsahu, a tvrdením, podľa ktorého je hospodárska súťaž narúšaná v rozpore so spoločným záujmom. Z procesných dokumentov jasne vyplýva, že DTS tvrdila, že nový

53 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

54 — Pozri body 27 a 28 repliky podanej spoločnosťou DTS.

spôsob financovania RTVE a osobitne daň uložená spoločnosti DTS umožňuje RTVE narúšať hospodársku súťaž spôsobom, ktorý je v rozpore so spoločným záujmom, a to tým, že neprimerane posilňuje jej konkurenčné postavenie a umožňuje jej tak správať sa protisúťažne, ako to platí v prípade navyšovania ponúkaných cien.

166. Táto kritika je úplne nepodložená.

167. Treba totiž konštatovať, že rozlíšenie vykonané Všeobecným súdom vychádza z rozlíšenia, ktoré uviedla samotná žalobkyňa v bodoch 80 a 81 jej návrhu na začatie konania.

168. V bode 80 svojho návrhu totiž DTS tvrdila „po prvé, [že nový systém financovania umožňuje] RTVE nadobúdať vysielacie práva s vysokou trhovou hodnotou, ktoré nie sú nevyhnutné na poskytovanie verejnej služby“. Žalobkyňa teda vyslovene vyzvala Všeobecný súd, aby preskúmal, či sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia v rámci preskúmania primeranosti kompenzácie vyplácanej RTVE z titulu jej úlohy verejnej služby. Toto preskúmanie umožňuje posúdiť, v akom rozsahu môžu byť hospodárska súťaž alebo obchod ovplyvnené spôsobom, ktorý je v rozpore so záujmom Únie v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ. V súlade s judikatúrou, na ktorú Všeobecný súd poukázal v bode 117 napadnutého rozsudku, uvedené preskúmanie musí umožniť overiť, či je plánovaná kompenzácia potrebná, aby bolo možné poskytnúť dotknutú verejnú službu za hospodársky prijateľných podmienok, alebo či je naopak dotknuté opatrenie zjavne neprimerané vo vzťahu k sledovanému cieľu.

169. Všeobecný súd teda v bodoch 149 až 166 preskúmal výhradu založenú na ovplyvnení alebo narušení obchodu v rozpore so záujmom Únie. Treba uviesť, že Všeobecný súd v rámci tohto preskúmania zohľadnil v bode 159 napadnutého rozsudku ujmu uvedenú žalobkyňou.

170. DTS v bode 81 svojho návrhu tvrdila „po druhé“, že nové zdroje poskytované RTVE jej umožňujú navyšovať ponúkané ceny s cieľom získať vysielacie práva s vysokou trhovou hodnotou. V bodoch 81 až 87 svojho návrhu tak žalobkyňa uviedla určitý počet prípadov nadobudnutia práv spoločnosťou RTVE, ktoré môžu preukázať jej protisúťažné správanie.

171. Všeobecný súd teda v bodoch 129 až 147 napadnutého rozsudku preskúmal, či sa Komisia skutočne dopustila zjavne nesprávneho posúdenia v súvislosti s rizikom protisúťažného správania RTVE na trhu nadobúdania vysielacích práv na športové udalosti a na vysielanie filmov, pričom sa zamerala predovšetkým na jej navyšovanie ponúkaných cien.

172. S ohľadom na tieto skutočnosti teda nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že v bode 120 napadnutého rozsudku, ako aj ďalej v odôvodnení rozlišoval medzi uvedenými dvomi tvrdeniami nielen preto, že takéto odlíšenie uplatnila samotná žalobkyňa, ale aj preto, že posúdenie ich dôvodnosti si vyžadovalo odlišné posúdenie.

173. Toto druhé tvrdenie treba preto taktiež zamietnuť.

174. Po tretie DTS tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 130 a 157 napadnutého rozsudku nesprávne vykladal jej tvrdenia, keďže ona sama nikdy netvrdila, že systém financovania RTVE narúša hospodársku súťaž už len z toho dôvodu, že jej umožňuje vstupovať do konkurenčného vzťahu so súkromnými prevádzkovateľmi na trhoch nadobúdania audiovizuálneho obsahu. DTS naopak tvrdila, že daň, ktoré jej je uložená, zhoršuje narúšanie hospodárskej súťaže vyplývajúce zo samotnej pomoci, keďže finančné zdroje, ktorými disponuje na dotknutých trhoch, sa v dôsledku tejto dane znižujú a schopnosť RTVE správať sa na týchto trhoch protisúťažne sa v dôsledku tejto dane posilňuje.

175. V bode 130 napadnutého rozsudku Všeobecný súd prezentoval tvrdenie žalobkyne ako tvrdenie založené na tom, že „verejné zdroje, ktorými disponuje RTVE z dôvodu svojho systému financovania, mu umožňujú súťažiť so súkromnými prevádzkovateľmi na trhu nadobúdania vysielacieho obsahu“. Je pravda, že žalobkyňa vo svojom návrhu ani vo svojej replike výslovne netvrdila, že systém financovania RTVE narúša hospodársku súťaž už len z toho dôvodu, že jej umožňuje vstupovať do konkurenčného vzťahu so súkromnými prevádzkovateľmi na trhoch nadobúdania audiovizuálneho obsahu.

176. V bodoch 67 až 76 svojho návrhu však žalobkyňa rozsiahlo opísala stav konkurencie na trhu televíznych divákov, ako aj na trhoch nadobúdania audiovizuálneho obsahu, pričom zdôraznila zvýhodnené konkurenčné postavenie RTVE vďaka novému systému financovania, a na ilustráciu v tejto súvislosti uviedla množstvo prípadov, v ktorých RTVE nadobudla vysielací obsah na úkor svojich konkurentov.

177. V poslednej časti bodu 130 napadnutého rozsudku tak Všeobecný súd dospel k záveru, že „samotná skutočnosť, že RTVE konkuruje súkromným prevádzkovateľom na trhu nadobúdania vysielacieho obsahu, a *v niektorých prípadoch má nad nimi prevahu*, sama osebe nedokazuje, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia“ [55]. Tento záver sa mi zdá byť v súlade s tvrdeniami uvedenými žalobkyňou. Aj keď je znenie, v akom Všeobecný súd prezentoval tvrdenie spoločnosti DTS, neúplné, nesvedčí o zjavne nesprávnom výklade.

178. Tento tretí odvolací dôvod treba preto zamietnuť.

179. Napokon po štvrté DTS tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 141 a 158 napadnutého rozsudku skreslil jej tvrdenia, keďže nikdy netvrdila, že pokiaľ ide o minulé správanie RTVE, jeho „účinky pretrvávali aj do budúcnosti“, alebo že systém financovania RTVE „vedie k ochudobneniu jej ponuky a negatívne ovplyvňuje počet jej predplatiteľov“. DTS naopak uviedla príklady, ktorými chcela ilustrovať typ protisúťažného správania, ktoré RTVE mohla zaujať vďaka značným prostriedkom, ktorými tradične disponuje, a ktoré môže vďaka novému systému financovania naďalej pokračovať a zhoršovať sa.

180. Na jednej strane, čo sa týka vyjadrenia Všeobecného súdu, podľa ktorého pokiaľ ide o príklady nadobudnutia práv RTVE, podľa spoločnosti DTS ich „účinky pretrvávali aj do budúcnosti“ (bod 141 napadnutého rozsudku), treba upozorniť, že DTS v bode 87 svojho návrhu uviedla, že „[navyšovanie cien] bude pokračovať a zhoršovať sa“ z dôvodu nového systému financovania povoleného sporným rozhodnutím, pričom v bode 28 svojej repliky dodala, že „nový systém financovania zaručuje RTVE zdroje, *ktoré jej umožnia zintenzívniť jej politiku navyšovania cien*“ [56]. Podľa môjho názoru nie je význam, ktorý Všeobecný súd priznal týmto vyjadreniam, v rozpore s ich obsahom.

181. Čo sa týka na druhej strane vyjadrenia Všeobecného súdu, podľa ktorého systém financovania RTVE „vedie k ochudobneniu jej ponuky a negatívne ovplyvňuje počet jej predplatiteľov“ (bod 158 napadnutého rozsudku), treba konštatovať, že Všeobecný súd prevzal slová použité žalobkyňou v bode 28 jej repliky, ktorá tvrdila, že „[dotknutý] systém financovania oslabuje [jej] konkurenčné postavenie… tým, že ju oberá o značné prostriedky a zaväzuje ju znižovať investície do vysielacieho obsahu, *čím nevyhnutne ochudobní jej ponuku plateného televízneho vysielania a spôsobí stratu jej predplatiteľov*“ [57].

182. Toto štvrté tvrdenie treba preto zamietnuť.

183. Vzhľadom na tieto skutočnosti je prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu založená na vade skreslenia nedôvodná.

55 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

56 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

57 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

184. Keďže druhá časť tretieho odvolacieho dôvodu založená na porušení rozsahu súdneho preskúmania zo strany Všeobecného súdu bola založená na dôvodnosti prvej časti, nie je potrebné túto druhú časť preskúmať.

185. Vzhľadom na tieto skutočnosti preto navrhujem, aby Súdny dvor zamietol tretí odvolací dôvod založený na vade skreslenia a na porušení rozsahu súdneho preskúmania Všeobecného súdu v rámci jeho posúdenia porušenia článku 106 ods. 2 ZFEÚ ako nedôvodný.

E – *O štvrtom odvolacom dôvode, ktorý vzniesli spoločnosti Telefónica na základe porušenia článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie*

186. Spoločnosti Telefónica vzniesli v rámci svojho vyjadrenia k odvolaniu jeden odvolací dôvod odlišný od odvolacích dôvodov uvedených spoločnosťou DTS, založený na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Spoločnosti Telefónica totiž tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol ich argumentáciu týkajúcu sa porušenia článku 108 ZFEÚ.

187. Treba zdôrazniť, že spoločnosti Telefónica vzniesli tento odvolací dôvod v rovnakom znení a na základe rovnakého odôvodnenia aj v rámci vzájomného odvolania podaného na Súdny dvor.

188. Podľa článku 174 rokovacieho poriadku „vo vyjadrení k odvolaniu možno navrhnúť, aby sa odvolaniu vyhovelo alebo aby sa čiastočne alebo úplne zamietlo“.

189. V rozsahu, v akom štvrtý odvolací dôvod smeruje k zrušeniu napadnutého rozsudku z dôvodu, ktorý odvolateľka neuviedla v rámci svojho odvolania, je podľa môjho názoru tento odvolací dôvod, odlišný a samostatný vo vzťahu k odvolacím dôvodom uvedeným spoločnosťou DTS, neprípustný.

190. Dôvodnosť uvedeného odvolacieho dôvodu preskúmam naopak v rozsahu, v akom je uvedený v rámci vzájomného odvolania podaného spoločnosťami Telefónica.

191. Preto navrhujem, aby Súdny dvor zamietol štvrtý odvolací dôvod predložený spoločnosťami Telefónica, založený na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie Všeobecným súdom, ako neprípustný.

192. Vzhľadom na všetky tieto úvahy je potrebné zamietnuť odvolanie podané spoločnosťou DTS ako čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné.

193. Nie je teda potrebné rozhodnúť o návrhu, ktorý podalo Španielske kráľovstvo na základe článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

VI – **O vzájomnom odvolaní**

194. Spoločnosti Telefónica podali v súlade s článkom 176 rokovacieho poriadku vzájomné odvolanie proti napadnutému rozsudku, v rámci ktorého predkladajú odvolací dôvod odlišný od odvolacích dôvodov predložených spoločnosťou DTS v rámci, ktoré podala.

195. Spoločnosti Telefónica uvádzajú na podporu tohto vzájomného odvolania jediný odvolací dôvod založený na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie v rozsahu, v akom Všeobecný súd zamietol ich argumentáciu týkajúcu sa porušenia článku 108 ZFEÚ ako neprípustnú.

196. Tento odvolací dôvod smeruje proti analýze Všeobecného súdu uvedenej v bodoch 207 až 219 napadnutého rozsudku.

A – *Napadnutý rozsudok*

197. V bode 214 napadnutého rozsudku Všeobecný súd zamietol dva žalobné dôvody neplatnosti predložené spoločnosťami Telefónica, založené na porušení článku 108 ZFEÚ, ako neprípustné v rozsahu, v akom sa tieto žalobné dôvody neviažu na predmet sporu, ktorý bol vymedzený hlavnými účastníkmi konania, a menia rámec tohto sporu v rozpore s článkom 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

198. Všeobecný súd v bode 211 napadnutého rozsudku založil svoju analýzu na znení tohto článku, ktorý vo svojom štvrtom odseku stanovuje, že „návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník môže obsahovať iba návrhy podporujúce jedného z účastníkov konania“, ako aj na znení článku 129 ods. 3 rokovacieho poriadku a na súvisiacej judikatúre.

199. Všeobecný súd po tom, čo v bode 212 napadnutého rozsudku špecifikoval rámec sporu, ako ho vymedzila DTS, v nasledujúcom bode konštatoval, že ani v žalobe, ani vo vyjadrení k žalobe, ktoré predložila DTS, nie je rozvinuté prípadné porušenie ustanovení článku 108 ZFEÚ, pričom tieto údajné porušenia boli po prvýkrát uplatnené vo vyjadrení vedľajšieho účastníka konania predloženom spoločnosťami Telefónica.

200. Všeobecný súd ďalej v bodoch 216 a 217 napadnutého rozsudku reagoval na tvrdenia uplatnené konkrétne spoločnosťami Telefónica v súvislosti s prípustnosťou oboch doplňujúcich žalobných dôvodov.

201. Po ukončení tejto analýzy rozhodol o neprípustnosti týchto žalobných dôvodov.

B – *Tvrdenia účastníkov konania*

202. Spoločnosti Telefónica tvrdia, že Všeobecný súd nemohol zamietnuť ako neprípustný ich žalobný dôvod založený na porušení článku 108 ZFEÚ z dôvodu, že sa neviaže na predmet sporu, keďže bol po prvýkrát uplatnený v ich vyjadrení vedľajšieho účastníka konania.

203. Predovšetkým Všeobecný súd sa v bode 216 napadnutého rozsudku nemohol opierať o rozsudok z 19. novembra 1998, Spojené kráľovstvo/Rada (C-150/94, EU:C:1998:547), keďže spoločnosti Telefónica na tento rozsudok nepoukázali.

204. Ďalej v bode 217 napadnutého rozsudku Všeobecný súd nevysvetľuje, v akom rozsahu rozsudok z 8. júla 2010, Komisia/Taliansko (C-334/08, EU:C:2010:414), vydaný v rámci žaloby o nesplnenie povinnosti, odôvodňuje skutočnosť, že vedľajší účastník konania disponuje väčšou možnosťou uplatniť žalobné dôvody neuvedené hlavným účastníkom konania. Súdny dvor navyše vo svojom rozsudku z 28. júla 2011, Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia (C-474/09 P až C-476/09 P, EU:C:2011:522), týkajúcom sa sporov vo veci štátnej pomoci, prijal rovnaké riešenie ako v rozsudku z 8. júla 2010, Komisia/Taliansko (C-334/08, EU:C:2010:414) [58]. Keby sa vedľajší účastník konania musel obmedziť len na žalobné dôvody predložené hlavným účastníkom konania, článok 132 ods. 2 rokovacieho poriadku, ktorý ukladá vedľajšiemu účastníkovi konania najmä povinnosť uviesť jeho dôvody, by bol zbavený svojho významu.

205. RTVE tvrdí, že vzájomné odvolanie je neprípustné a v každom prípade nedôvodné. Španielske kráľovstvo a Komisia taktiež spochybňujú tvrdenia spoločností Telefónica.

58 — Bod 108 a nasl.

C – Moja analýza

206. Vzájomné odvolanie je podľa môjho názoru prípustné.

207. Hoci jediný odvolací dôvod uplatnený spoločnosťami Telefónica nebol skutočne uvedený vo vyjadrení k odvolaniu, domnievam sa, že v súlade s článkom 178 ods. 1 a 3 rokovacieho poriadku boli oprávnené uplatniť tento odvolací dôvod v rámci vzájomného odvolania.

208. Je pravda, že článok 178 ods. 3 rokovacieho poriadku spresňuje, že právne dôvody a právne tvrdenia uvedené na podporu vzájomného odvolania „[sa musia] odlišovať od dôvodov a tvrdení uvedených vo vyjadrení k odvolaniu“. V rozsahu, v akom je uvedený odvolací dôvod uplatnený v rámci vyjadrenia k odvolaniu neprípustný, sa však domnievam, že toto ustanovenie nebráni tomu, aby ho Súdny dvor preskúmal v rámci vzájomného odvolania.

209. Pokiaľ ide o dôvodnosť tohto odvolacieho dôvodu, Všeobecný súd podľa mňa správne rozhodol, že žalobné dôvody uplatnené v prvostupňovom konaní a založené na porušení článku 108 ZFEÚ sú neprípustné.

210. Po prvé z vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania, ktoré spoločnosti Telefónica predložili Všeobecnému súdu, jasne vyplýva, že navrhujú zrušiť sporné rozhodnutie z dôvodu, že Komisia porušila článok 108 ZFEÚ, hoci DTS vo svojich písomných podaniach nepoukazovala na porušenie tohto ustanovenia.

211. Ako Všeobecný súd správne uviedol v bode 212 napadnutého rozsudku, tri žalobné dôvody neplatnosti, ktoré uviedla DTS, boli založené na porušení článku 107 ZFEÚ, článkov 49 a 64 ZFEÚ a článku 106 ods. 2 ZFEÚ.

212. Žalobný dôvod, ktorý spoločnosti Telefónica uviedli v rámci ich vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania, sa teda nijako neviazal na predmet sporu, ako ho vymedzila DTS, čím teda menil rámec sporu v rozpore s článkom 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

213. Po druhé výhradu, ktorou spoločnosti Telefónica vytýkajú Všeobecnému súdu, že odkázal na bod 36 rozsudku z 19. novembra 1998, Spojené kráľovstvo/Rada (C-150/94, EU:C:1998:547), považujem za absolútne neúčinnú.

214. Hoci spoločnosti Telefónica tvrdia, že vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania túto judikatúru nespomenuli, konštatujem, že podrobne neuplatňujú vadu skreslenia. Za týchto podmienok a v rozsahu, v akom Všeobecný súd nemal nijaký záujem preskúmať bez návrhu rozsudok, ktorý by mohol spochybniť jeho vlastné závery, predpokladám, že tento odkaz na judikatúru bol spoločnosťami Telefónica uvedený počas prvostupňového konania, ako tvrdí Všeobecný súd.

215. Dokonca aj v prípade, keby sa Všeobecný súd nesprávne domnieval, že toto tvrdenie bolo predložené spoločnosťami Telefónica, takáto výhrada by podľa mňa nemala nijaký dosah. V rozpore s tvrdením spoločností Telefónica totiž preskúmanie bodu 36 rozsudku z 19. novembra 1998, Spojené kráľovstvo/Rada (C-150/94, EU:C:1998:547), umožnilo Všeobecnému súdu nie odôvodniť neprípustnosť ich žalobných dôvodov neplatnosti, ale naopak preskúmať, či môže riešenie, ktoré Súdny dvor prijal v tomto rozsudku, spochybniť jeho vlastné závery týkajúce sa prípustnosti uvedených žalobných dôvodov. Všeobecnému súdu preto nemožno vytýkať, že vykonal takéto preskúmanie.

216. Po tretie výhrada, ktorou spoločnosti Telefónica vytýkajú Všeobecnému súdu nesprávne posúdenia týkajúce sa dosahu rozsudku z 8. júla 2010, Komisia/Taliansko (C-334/08, EU:C:2010:414), nie je dôvodná.

217. Na rozdiel od tvrdenia spoločností Telefónica totiž Všeobecný súd v bode 217 napadnutého rozsudku uvádza jasným a vyčerpávajúcim spôsobom dôvody, prečo je z hľadiska predmetu vstupu vedľajšieho účastníka konania potrebné odlišovať konanie v rámci žaloby o nesplnenie povinnosti od konania v rámci žaloby o neplatnosť. Ako uvádzajú RTVE a Španielske kráľovstvo, žaloba o neplatnosť a žaloba o nesplnenie povinnosti majú odlišný cieľ a predmet.

218. Okrem toho hoci podľa článku 132 ods. 2 písm. b) rokovacieho poriadku vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania musí obsahovať dôvody a tvrdenia vedľajšieho účastníka konania, neznamená to, že vedľajší účastník konania môže uplatňovať nové dôvody, ktoré sú odlišné od dôvodov uplatnených žalobkyňou.

219. Článok 132 ods. 2 rokovacieho poriadku spadá do rámca obmedzení stanovených postupom vedľajšieho účastníctva a toto ustanovenie treba vykladať vo svetle ustanovení, ktoré mu predchádzajú. Znenie článku 129 tohto rokovacieho poriadku, nazvaného „Predmet a účinky vedľajšieho účastníctva“, však spresňuje, že „predmetom vedľajšieho účastníctva môže byť iba úplná alebo čiastočná podpora návrhov jedného z účastníkov konania“, ďalej že „má vo vzťahu k hlavnému konaniu vedľajšiu povahu“ a „vedľajší účastník musí prijať spor v stave, v akom sa nachádza v čase jeho vstupu do konania“.

220. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa domnievam, že Všeobecný súd úplne preskúmal prípustnosť žalobných dôvodov neplatnosti, ktoré uviedli spoločnosti Telefónica, a preto navrhujem, aby Súdny dvor zamietol jediný odvolací dôvod založený na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie ako nedôvodný.

221. Vzhľadom na všetky tieto úvahy treba preto zamietnuť vzájomné odvolanie podané spoločnosťami Telefónica.

VII – **Návrh**

222. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor vyhlásil a rozhodol:

1. Odvolania sa zamietajú.

2. DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, ako aj Telefónica de España SA a Telefónica Móviles España SA sú povinné nahradiť trovy konania.